

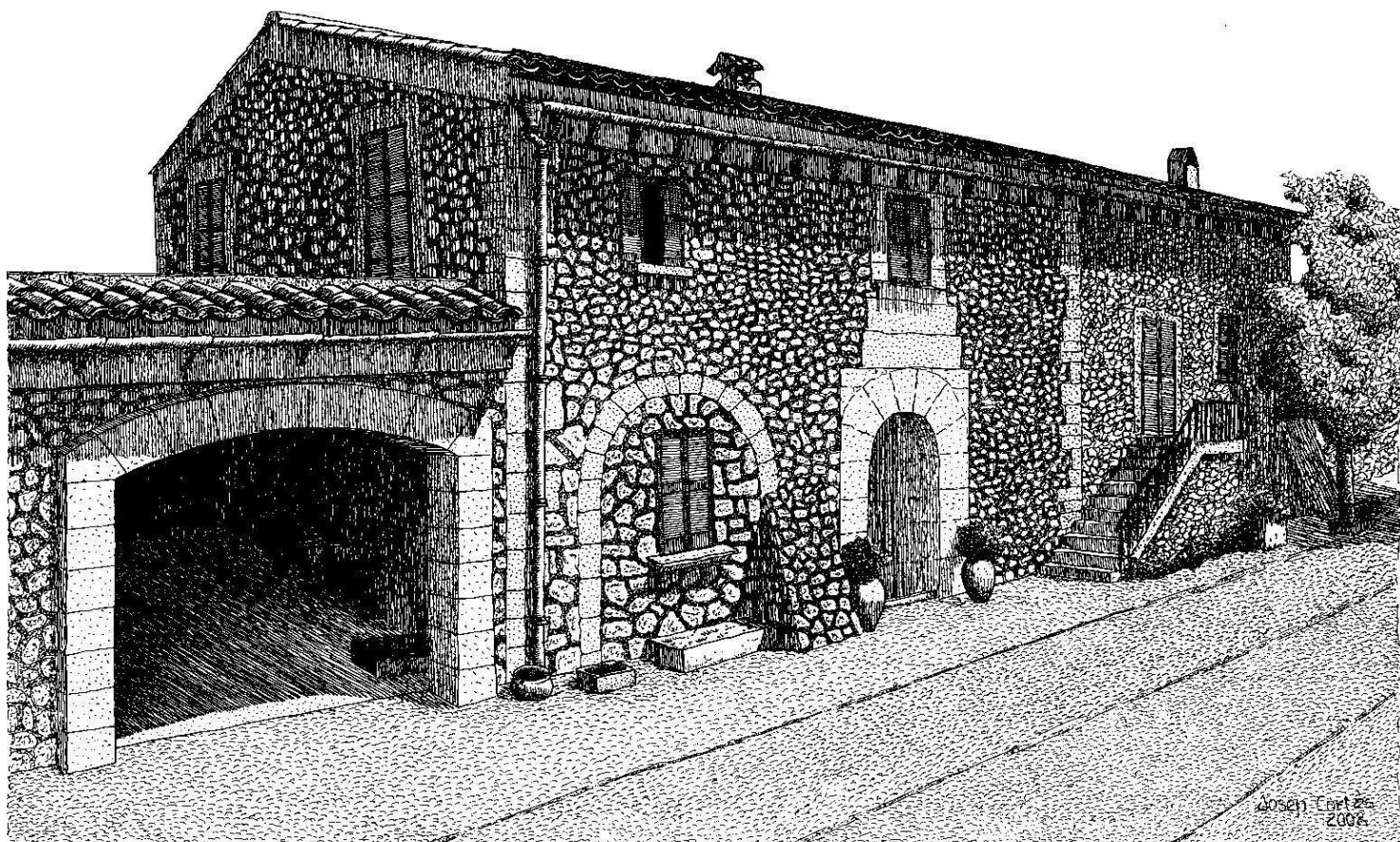
flor de card

Sant Llorenç des Cardassar * Juny del 2008 * núm. 360

En aquest número:

- * **Jeroni Llambias** parla de religió i catequesi
- * **Joan Lull** publica una carta oberta al director general d'Air Berlin
- * **En Pau Quina** entrevista l'ex-president del Cardassar i en **Tolo Pocholo**
- * **Margalida Fullana** aconsegueix el seu cinquè títol mundial, per **Josep Cortès**
- * **Ignasi Umbert** parla del laïcisme de l'estat
- * **Pere Santandreu** informa de les activitats de l'auditori Sa Màniga
- * **Els Trescadors** van de s'Estany d'en Mas a cala Antena
- * **Sant Llorenç** protagonitza la Marxa pel tren de Llevant
- * Entrevista al conseller de Mobilitat, **Gabriel Vicens**
- * El discurs de **Pere Sampol** al senat
- * la Declaració Universal dels Drets Lingüístics
- * **Les Illes Balears** a l'Expo de Saragossa
- * **Tomàs Martínez** parla de l'@rrova
- * **Guillem Pont** obri un *blog* a internet

Sa Cova

El Reglament

Com ja publicàrem a la revista del març, aquell mateix mes el plenari va aprovar el borrador del *Reglament de participació ciutadana*, que ha de regir -almanco teòricament- la col·laboració de la gent en les tasques municipals. A darreries de maig el batle va enviar a totes les associacions del terme municipal aquell borrador, per tal que se l'estudiassin i, si ho consideraven oportú, presentassin reclamacions, objeccions o observacions al text, que serien estudiades per si calia incorporar-les-hi.

D'entrada consideram positiu que la gent interessada col·labori en les tasques municipals, ja que la democràcia no s'ha de limitar a posar una papereta dins l'urna cada quatre anys. (Per cert, ara que en parlam, no comprenem el rebuig visceral del Govern central a què els bascs -o qui sigui- demanin l'opinió de la gent; o no convé sobre el què pensen?).

Dit això, consideram que el text presenta algunes mancances i que el sistema de presentació d'esmenes no ha estat el més adequat. Començant pel segon punt, pensam que si volen que la gent participi han de fer el possible per facilitar-li el camí: com ho han de fer per presentar les propostes? Redactant instàncies? Per internet? Basta dirigir-se a qualsevol de l'equip de govern? Per què no ho assenyala la convocatòria?

Ja dins el contingut, a l'article 3, diu que "hi haurà un Servei d'Informació Ciutadana (SAC) que recollirà reclamacions, suggeriments i queixes", però no esmenta que l'Ajuntament es compromet a contestar-les en un termini determinat, com sí ho fa a l'article 11. En el següent, el 12, s'assenyala que la gent podrà sol·licitar la incorporació de propostes a l'ordre del dia dels plenaries, però no es responsabilitza a posar-les-hi. Potser algú ens vulgui acusar de filar massa prim, però amb aquestes coses com més clars estiguin els documents millor, que ja ho deia Romanones: als enemics només cal aplicar-los el reglament, que ja aniran ben servits.

A l'article 16, referit a les subvencions, només demanàriem que les ajudes als col·lectius anassin en consonància al benefici social de les respectives activitats, no com ara, que es reben més o manco ajudes en funció de les simpaties dels polítics, del que insisteixen els interessats o del rèdit electoral que en puguin treure. Tampoc no ens cansarem d'insistir, com també s'assenyala indirectament al preàmbul, que l'Ajuntament hauria de potenciar les associacions d'immigrants, a fi de comptar amb interlocutors vàlids, una eina imprescindible per fomentar la integració dels nouvinguts.

En definitiva, el Reglament és una idea que ens sembla bé, sempre que no acabi essent com l'Agenda Local 21, que ha anat mancabant, en bona part, perquè els polítics estaven més interessats en què recolzassin les seves propostes que en escoltar les dels que participaven a les reunions.

Flor de Card

Revista d'informació general de Sant Llorenç des Cardassar (Mallorca)

Adreça: carrer de Sant Llorenç, 36

Correu electrònic: flordecard@premsaforana.cat

Telèfon: 971 569119

Publicitat: Ignasi Umbert: 670 355462

Juny del 2008 - Número 360

Dipòsit legal: 765-1973

Edita: Associació cultural Flor de Card

Imprimeix: Gràfiques Muntaner (Manacor)

Director: Josep Cortès i Servera

Consell de Redacció:

Felip Forteza

Antònia Galmés

Guillem Quina

Joan Santandreu

Guillem Soler

Ignasi Umbert

Col·laboren

Josep Cortès	Sa Cova	Portada
	Pere Orpí	5
	Margalida Fullana	10
	Espipellades	15
	Tal dia com avui	17
	Marxa pel tren	18
	El manifest	25
	<i>La Sección femenina</i>	29
Jeroni Llambias	Religió i catequesi	3
Joan Lull	Carta a Air Berlin	4
Pau Quina	Esports	6
	Psicosi	9
Guillem Pont	Tu tries	8
	Els quatre clotets	13
Ignasi Umbert	Cap a un estat laic	11
Cultura	Acolliment lingüístic	12
Pere Santandreu	Auditòrium Sa Màniga	14
Josep Rullan	Els Trescadors	16
Cap Vermell	Gabriel Vicens	20
Ajuntament	Medi ambient	22
Pere Sampol	Discurs al senat	23
Correu-e	Drets lingüístics	24
Medi ambient	El P.I.A.	25
L'escola	Pàgina escolar	26
Margalida Fiol	Pàgina infantil	28
Crom el Nòrdic	Anaxàgoras	30
Nicolau/Simonet	demografia	32
Mercè/Oliver	Expo-Saragossa	33
Joan Roig	Tertúlia de cafè	34
Xesc Umbert	El temps	35
Tomàs Martínez	L'arrova	36
Bel Nicolau	Comptabilitat	
	Distribució	

Fills i filles, assignatura de religió i catequesi

Ens trobam dins una societat que canvia molt aviat i de pressa. Moltes coses ja no són el que eren i altres segueixen essent el que no haurien de ser. I això passa també dins el camp de les activitats que ofereix la comunitat cristiana, com pugui ser la catequesi, l'assignatura de religió, la primera comunió dels nostres infants, etc. ... Es bo clarificar la pretensió de cada cosa per tal de tenir criteris suficients a l'hora de decidir el que volem per als nostres fills i filles i elegir, amb coneixement de causa, des de la llibertat de consciència i dins una societat democràtica i laica, que empara la nostra llibertat de decisió amb independència de qualsevol credo religiós.

Dins aquest marc de llibertat, l'assignatura de religió és i ha de ser optativa. Han de ser i són els pares mateixos que decideixen si al seu fill o filla se l'hi ha d'impartir o no aquesta matèria dins l'horari escolar. La classe de religió no té com objecte despertar la fe i la pràctica religiosa, sinó senzillament donar una informació, presentar uns valors cristians i donar a conèixer una cultura cristiana que ha influït enormement en la història i en la societat del món europeu a on ens ha tocat viure. Anar a classe de religió no comporta necessàriament una opció de fe dels nins i nines que hi participen o dels seus pares. La gent pot apuntar els seus fills a l'assignatura de religió amb objectius no religiosos:

- Per afavorir els coneixements d'altres matèries com ciències socials, filosofia, cultura clàssica, arts, etc. ...
- Per ajudar a comprendre les manifestacions populars i culturals de la nostra societat: festes, expressions i refranys

populars, calendari, noms de carrers i llocs, art, història, llegendes, personatges, etc. ...

- Per presentar uns valors ètics de convivència que intenten promoure unes actituds de tolerància i enteniment dins una societat diversa i plural en molts d'aspectes i també en el religiós.

L'assignatura de religió, encara que no tots l'entenen de la mateixa manera, ni tots els llibres de text segueixen una mateixa línia, ben entesa i aplicada, és un recurs més per ajudar els nostres fills i filles a integrar-se d'una manera acceptable, i a la vegada crítica, dins la societat del nostre temps, amb els coneixements suficients i necessaris per desenvolupar-se lliurement enmig de la diversitat i del respecte i acceptació de tots. És una bona "germana o cosina" de la necessària i benvinguda nova assignatura d'Educació per a la Ciutadania.

En canvi la catequesi dóna una passa més; pretén crear les condicions necessàries per facilitar als nins i nines que, en el seu moment, puguin fer una opció de fe i trobin l'àmbit de comunitat adequada per celebrar-la, discernir-la i viure-la. Es tracta d'oferir-los els mitjans necessaris per què la fe i la vida cristiana puguin madurar i créixer, des de la petita llavor "sembrada" en ells en el moment que els pares i padrins demanaren el seu baptisme. No es tracta d'imposar res, sinó de donar-los el recursos necessaris per fer un procés, que sempre restarà obert a la seva consciència i voluntat, a mesura que van tornant més grans i augmenta la seva capacitat de decisió personal. Aquest procés d'acompanyament dels infants és fa en una interrelació dels nins i nines amb la seva família, principalment els pares, i la comunitat cristiana, amb totes les seves virtuts i defectes. La catequesi de primera comunió i de confirmació entra de ple dins aquest plantejament. Dins una societat de drets i de llibertats es normal que unes famílies vulguin la catequesi i altres no. Els qui pensen que han de dotar els seus fills d'aquesta oferta els duen a catequesi; els qui no, ho deixen de fer. Les dues opcions són igualment

lícites i responen a les conviccions i opcions dels pares i mares.

Per ajudar els nins i nines a discernir la seva fe i la vivència del missatge de Jesús, les parròquies ofereixen als pares i mares la catequesi familiar, com una eina vàlida per acompanyar els nins i nines mentre fan camí cap a la primera comunió. Consisteix en una dinàmica on intervenen els pares i les mares, els catequistes i la comunitat cristiana, on es mesclen activitats de reflexió, diàleg, treball en petit grup, relació personal entre els pares i els fills, celebració amb la comunitat, vivència a casa, etc. Perquè s'entengui més, posarem un exemple pràctic de funcionament de la catequesi familiar, encara que pot haver-hi altres models d'organització:

- La primera setmana del mes, a una hora i dia concertat, es troben els pares i mares dels nins i se'ls presenta un tema (Déu és Pare i Mare). S'explica, es dialoga, i s'assenyala l'activitat que faran els nins a casa seva amb l'acompanyament dels pares.

- La segona setmana del mes, els nins i nines, en petits grups, tenen una sessió amb el seu catequista, partint de l'activitat que han fet a casa seva. Es veu el que s'ha fet i entès i amb alguna activitat es complementa el tema, si cal.

- La tercera setmana del mes torna haver-hi sessió dels nins i nines amb els catequistes per preparar l'eucaristia que tindrà lloc el quart dissabte o diumenge de mes: a aquesta sessió prepararan pregàries, ofrenes, escenificació de les lectures, cants, etc.

- La quarta setmana del mes, participen activament a l'eucaristia del dissabte vespre, o diumenge matí, els nins i nines amb els seus pares i mares i els seus catequistes.

Vet aquí una sèrie d'aclariments que poden ser d'interès pels pares i mares a l'hora de prendre decisions sobre els seus fills i filles en temes relacionats amb la formació integral i amb el procés d'educació en la fe, lliure i responsable.

A Joachim Hunold, Director General d'Air Berlin

Benvolgut senyor Hunold:

Tot i que m'imagín que la vostra vida atrafegada no us dóna temps per fer segons quines nimietats, permeteu-me que us adreci unes paraules. Segurament no les llegireu, emperò el fet que jo sigui -més ben dit, hagi estat- usuari de la vostra companyia aèria crec que em dóna dret a expressar el que pens. El vostre correu electrònic deu haver rebut darrerament una allau de cartes com aquesta, així que és segur que ja sabeu a què em referesc.

Sempre m'he meravellat de la capacitat de recuperació econòmica, social i política dels alemanys després de moments històricament traumàtics com la fi de la Segona Guerra Mundial o la

caiguda del mur de Berlín. Sempre he lloat l'esperit de feina i de sacrifici que caracteritza els alemanys, de manera que Air Berlin era per a mi sinònim d'eficiència i *savoir faire*, virtuts indubtablement característiques d'aquest poble.

Considerava Air Berlin una companyia moderna, exemplar, competitiva i molt superior a qualsevol altra. M'admirava el fet que amb tan poc temps s'hagi consolidat com una de les millors companyies aèries actuals, si no la millor.

Com ja he dit, he estat -i remarc això d'"he estat"- usuari esporàdic de la vostra companyia. M'heu oferit un servei infinitament més barat i còmode que altres i no he dubtat a aprofitar-lo. I els resultats han anat en consonància amb el que esperava.

M'afigurava que aquest bilingüisme alemany-castellà que practicau era o per comoditat o per desconeixement de la nostra realitat cultural. Em pensava que senzillament ignoràveu que a l'Estat Espanyol hi ha, a més del castellà, tres llengües oficials -sí, oficials, amb tot el que això implica- i que necessitàveu qualcú que us ho explicàs, necessitàveu una cosa que falta a molts: una mica de "pedagogia cultural". No és la primera vegada que un estranger ve aquí i troba una llengua i una cultura totalment diferents de les que s'imaginava. Qui no ha hagut d'explicar més d'una vegada que aquí ni ballam sevillanes ni ens passam el dia a la plaça de toros o menjant "pescaíto frito"? Qui

"Si venguessin a Baviera, aquests catalans, sí que hi haurien de parlar en bava-rès! Estaríem arreglats!" Diu la vinyeta.

no ha hagut d'aclarir que aquí parlam una llengua diferent del castellà, diguem-li el nom que vulguem? O bé em pensava que potser sí que éreu conscient de la nostra identitat, però que per comoditat us comportàveu com tants altres.

L'altre dia, però, -i faré servir una expressió ben nostra- "em vàreu botar del solc". Afirmàreu que a Mallorca els al·lots no saben parlar castellà, que a l'escola tractam aquesta llengua com si fos estrangera o que no pensau organitzar cursets de català per als vostres empleats. Ni més ni pus. En nom de què parlàveu? Coneixem prou bé aquest discurs. Us posàreu al costat d'aquells intolerants que voldrien fer desaparèixer la nostra llengua -i per tant la nostra manera de ser. Vós, que deveu considerar el català un *Dialekt*-amb tota la força negativa de la paraula alema-

nya-, ens veniu a donar lliçons de sociolingüística? Posau el català al mateix nivell que el bavarès, menyspreant un dels dialectes de la vostra pròpia llengua? Us sentiü superior a d'altres per parlar una modalitat "estàndard", com n'hi ha que s'hi senten pel color de la pell? Jo, des de la meua modèstia, us dic que, abans de parlar, us convendria informar-vos. Potser veuríeu que tots els parlars són igualment vàlids quan es tracta de comunicar-se, que no n'hi ha de millors que els altres; que els catalanoparlants som deu milions de persones, el mateix nombre que els danesos o els grecs; que a l'Estat Espanyol el català, el basc i el gallec tenen l'estatus de llengües oficials als territoris on són parlats; que la immersió lingüística a l'escola és l'única manera d'aprendre les dues llengües, etc.

Senyor Hunold, la vostra actitud

us fa una persona *non grata* per als mallorquins, a més de perillosa per als mateixos alemanys. Vós contribuïu a crear una imatge falsa i tergiversada d'aquests darrers. Sortosament no tots són com vós. Jo en conec que han tengut el coratge d'aprendre el català per a integrar-se a la societat que els ha acollit. D'altres no ho han fet, possiblement perquè nosaltres -i jo m'hi incloc- no els ho hem sabut explicar, però almanco no ens han menystingut com ho heu fet vós.

Per tot això, us asseguro que o rectificau o m'ho pensaré molt a l'hora de tornar a viatjar amb la vostra companyia. Esper que les reaccions que han provocat les vostres paraules us acabin passant factura.

Ben cordialment,

Joan Lluï Vives

Tertúlies literàries: Pere Orpí Ferrer

Josep Cortès

El dia 6 de juny la delegació de l'Obra Cultural Balear a Sant Llorenç va organitzar la seva tercera "Tertúlia literària", aquesta vegada amb un poeta viu, en Pere Orpí, que va oferir quatre pinzellades ben donades sobre la seva obra.

L'autor va ésser presentat per Josep Cortès, qui va fer servir el mateix text que ja havia utilitzat l'any 2002 a la presentació del llibre "Téntol", agafant com a referència els darrers versos de "Consells d'un ignorant", de Pere d'Alcàntara Peña.

Pere Orpí va fer un repàs a la seva obra literària, des dels inicis fins l'actualitat, recitant alguns poemes i llegint fragments de cròniques de viatges, en un ambient distendit i amb tocs d'ironia i humor que va fer somriure els assistents més d'una vegada.

L'obra d'aquest autor es resumeix en cinc llibres de poesia, un de rondalles mallorquines inèdites, la traducció dels Evangelis al mallorquí popular, un centenar gros de cançons per ésser cantades a les esglésies, amb col·laboració amb el pare Martorell, cròni-

ques de viatges, himnes, cançons de revetla i bressol, musicades per Bartomeu Calatayud... Tot això consta en el llibre-entrevista que li va fer Gabriel Barceló sota el títol "Confessió general d'un capellà poeta".

Ha guanyar els premis "Ciutat

de Palma" i "Calvià", aquest darrer amb un poema en llatí sobre la vinguda del Rei en Jaume.

La vetllada va acabar a la recetoria, amb un sopar de pa amb oli que l'OBC va oferir als assistents, que sembla que s'ho passaren bé.

Entrevista a n'Ignasi i en Tolo Pocholo

Pau Quina

Ja deveu saber, estimats lectors, que la directiva del Cardassar ha decidit donar per finalitzada la seva tasca al club i, per això, aquest mes us presento una entrevista amb el seu president, n'Ignasi, i un membre destacat i segon tècnic del primer equip, en Tolo "Pocholo", perquè ens expliquin un poc les raons que els han duit a prendre aquesta decisió. A més, ens faran un balanç de la temporada i explicaran els seus plans de futur.

Ha estat un any molt dur. Cansats?

Ignasi (I): Sí, realment, sí, però feliços per haver pogut salvar l'equip.

Tolo (T): Sí, és benvingut el descans.

Quina anàlisi faríeu de la temporada?

I: Estam molt satisfets amb el paper del futbol base i, pel que fa al primer equip, vàrem tenir la desgràcia d'un inici de temporada realment xerec, la qual cosa hem arrossegat tot el curs i ens ha estat molt difícil recuperar el bon rumb, però amb la pinya que férem tècnics, entrenadors i jugadors ho poguérem treure endavant. També hem de destacar que les lesions i els arbitratges ens han posat les coses difícils. Sortosament vàrem fer un final de temporada espectacular i, amb un poc de sort, ens salvàrem en el darrer partit.

Ara que dius això dels àrbitres, fa temps que us en queixau. Tot va començar a partir de l'incident amb en Pedro Mas?

I: No, ja venia d'abans. Concretament, fa dos anys, en un partit contra l'Atlètic de Balears. Des d'aquest dia un àrbitre ens va agafar ràbia i tant ell com molts dels seus companys ens anaren a perjudicar.

I tu Tolo faries el mateix balanç?

T: Sí, i sobretot voldria destacar les fites del futbol base. Els Juvenils encara tenen opcions de fer segon, els Infantils quasi han pujat, els Benjamins han fet tercers... En general, un molt bon paper. Pel que fa al primer equip, consider que ha estat admirable la segona volta que el grup ha estat capaç de realitzar, gràcies sobretot a la pinya que tots vàrem fer. Que només n'han baixat dos? Sí, però fa temps que sabíem que només en baixarien dos.

I de la part econòmica i social?

I: Jo, i ara faré un balanç general d'aquest darrers anys, no només d'aquesta temporada, vull destacar que en l'àmbit social s'han augmentat el número de socis, s'han posat més cartells de publicitat i s'ha sanejat el club, amb la qual cosa l'any que ve la nova directiva podrà començar la temporada amb certes garanties, sempre que no es comencin a fer fitxatges estrella de devers un milió de pessetes. Cal pensar que nosaltres férem una política igualitària, en què tothom cobrava igual. També hem fet els nous vestuaris, una sala polivalent, el marcador electrònic... i tot això quedarà al club. Són coses interessants que hem aportat, igual que altres

directives n'aportaren d'altres. Hi ha que dir que, per poder fer això, hem comptat en tot moment amb l'ajuda de l'Ajuntament, la qual cosa és destacable.

Una altra vegada es va fallar amb la tria d'entrenador, i, ben igual que l'any passat, va haver de ser cessat abans d'acabar el curs. Mala planificació?

I: Per jo vàrem fer dos errors grans. Ja l'any passat en Lluís Torrell, a pesar de fer una gran temporada, considerà que l'equip no estava unit així com tocava i, a més, el seu fill també fitxà pel Serverí. Tot això provocà que no volgués seguir la temporada següent. La comissió esportiva pensava que podria comptar amb ell, però no va ser així i, mentrestant, va passar un mes, que en futbol és molt de temps, i trobar un substitut ens costà molt. Al final, optàrem per l'únic candidat que més o manco quedava lliure, en Pedro Alejandro, i el fitxàrem. Malauradament, no vàrem encertar. Però el segon error va ser que, després dels mals resultats inicials, en lloc de substituir-lo tot d'una, li vàrem donar confiança. En aquest fet hi va influir que no teníem cap substitut de garanties a punt, però finalment vàrem trobar en Paco Acuña, gràcies so-

bretot al fet que ens hi uneix una bona relació. Llavors, tot d'una que se'ns presentà l'ocasió, canviàrem de tècnic.

T: També cal afegir que segurament els jugadors incorporats eren massa joves i la inexperiència els passà una mala jugada. Però també gràcies a això aguantaren i tengueren ganes de jugar fins al final.

I en què creieu que va fallar en Pedro Alejandro?

I: No va ser capaç de connectar amb els jugadors. A més, en qüestions tècniques també hi va haver coses desesperants, com ara utilitzar una defensa de tres, quan cada diumenge rebíem una tractalada de gols. I ni així va canviar de sistema.

I d'en Paco Acuña què ens dieu?

I: Te diré una cosa. Si l'hagués pogut tenir des del principi, el Cardassar hagués fet prop de 50 punts.

T: Basta veure que en la segona volta en férem vint-i-tres i això és difícil d'aconseguir. Ha demostrat ser un entrenador experimentat i que no és la primera vegada que es troba en una situació així. Va saber motivar l'equip i treure'l endavant. Record que, a pesar d'anar darrers, l'assistència als entrenaments era molt alta, la qual cosa demostra això que et dic.

Vàreu pensar mai en rendir-vos?

I: No. Una persona, quan agafa una responsabilitat, ha de saber arribar fins al final. Sí que és vera que hi va haver moments difícils, però no, mai vaig pensar a tirar la tovallola.

T: No, mai. Hi va haver gent que em tractà de boig, però sempre vaig tenir confiança que ens salvaríem.

Hi ha hagut crítiques contra la vostra labor. Què els respondríeu?

I: Si les crítiques són constructives, me pareix bé que es facin, però segons quines no se poden acceptar. A més, n'hi ha molts que critiquen desconeixent realment el que passa. Per exemple, una crítica sense sentit és aquesta que ens acusa d'haver canviat de filosofia i passar d'apostar per llorencins a fitxar gent de fora. Cal recordar que molts llorencins que començaren amb nosaltres, com en *Paleta*, en *Mestre* o en *Juanillo*, decidiren marxar i no per culpa nostra. També en Pere An-

dreu va haver d'abandonar per qüestions de salut, i així molts més. Si de cas vull mencionar en Biel Toni o en Toni Cabrer com a casos a part, ja que varen ser jugadors amb els quals l'entrenador no va comptar en un moment determinat i decidiren retirar-se, la qual cosa em va saber greu. El cas és que va arribar un moment que per diferents circumstàncies, alienes al club, no hi va haver molts llorencins per elegir. Després intentàrem recuperar els diferents joves del poble que jugaven per altres equips, com en Rigo i d'altres, i pujàrem tots els juvenils possibles. Al final, ja no ens va quedar més remei que recórrer a jugadors externs.

T: Cal apuntar aquí que els jugadors de fora que arribaven tenien les mateixes condicions que els jugadors d'aquí, no com altres anys que tenien unes condicions molt més favorables.

Deis que ha acabat el cicle d'aquesta directiva. Per què?

I: El futbol de poble necessita molt d'esforç per part de la directiva i nosaltres n'hem fet molt. El fet de cada diumenge tenir partit, haver d'anar darrere la gent perquè et paguin el cartell de publicitat, passar pena... A més, des del principi jo ja vaig avisar que el meu mandat seria només de quatre anys.

I ja se sap qui us substituirà?

I: Oficialment no, però sembla que el nou president serà en Joan Planas i l'acompanyaran antics components de la nostra directiva, concretament els que s'incorporaren més tard i que deuen estar menys "cremats". Els desitjo que els vagi bé, perquè representaran el Cardassar igualment, i, si em necessiten per res, estic a la seva disposició.

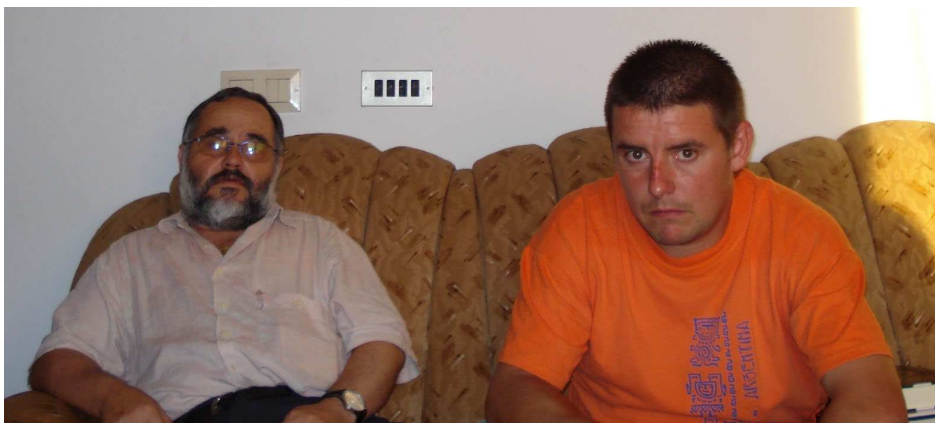
I què fareu l'any que ve?

I: Fa quaranta anys que estic dins el club i ja he fet de tot: tresorer, secretari, president... Crec que a partir d'ara em toca descansar i ser un simple aficionat. Segurament aprofitaré per fer les coses que mai havia pogut fer en diumenge, com anar al cinema, anar a fer una volteta, dinar tranquil...

T: Jo encara no ho sé cert, però la meua intenció és només seguir com a tècnic, sigui del futbol base o de segon entrenador del primer equip, perquè de fer de directiu n'he quedat un poc "cremat".

Voleu afegir alguna cosa per acompanyar-vos?

I: Que si ens hem equivocat, no ho hem fet amb mala intenció. El que està enmig per norma comet errors i no hi podem fer res. A més, fer content tothom en un col·lectiu tan ampli com el Cardassar és impossible.

Una nova experiència

Parlant amb una persona del cercle més proper va sorgir la idea del títol. Tu tries! La segona persona del verb triar, escollir, encerta plenament amb l'experiència que ara mateix comença. Pretén esser una recerca d'interrelació entre lectors de "Flor de Card". La tècnica és senzilla. Es crea un blog "<http://bellver08.blogspot.com>" on el lector interessat podrà fer comentaris al que s'assenyala a l'article; i d'aquí se'n deriven altres articles i comentaris... i més... tota una dinàmica d'aportacions en la línia de la Web 2.0

Objectiu: la reflexió i el creixement personal (es pot possibilitar de forma virtual o personal).

Fonament: Tot és permès. Tots tenim una manera de pensar, unes creences i uns valors ("de capet cadascú te el seu", va dir el pagès), que són els millors per aquell que els té. No hi ha postures millors ni pitjors, hi ha postures diferents, que cal respectar

Vols jugar? Apa idò. Continua llegint i, si les preguntes finals et resulten motivadores, entra en el blog (basta disposar d'adreça electrònica o crear-ne una gratuïta a gmail i prémer on diu "comentaris" a baix de tot) i contesta-les. Et toca jugar a tu!

Tu tries!

Coca, pepsi o palo amb sifón? Vols continuar la relació amb la teva parella o la

vols rompre? Vols estar enfadat o alegre?... Tu tries!

Una idea oberta, certament té una mica d'arrel en els diàlegs socràtics, que entronca amb les noves línies del creixement personal que aporten les diferents orientacions del "coach" o entrenament personal, i amb un polset de les aportacions

macroscòpiques derivades de desenvolupament organitzacional (DO)... tot ben remenat!

Tots coneixem persones que... Havent tingut oportunitats de creixement personal i professional s'han quedat una mica estancades perquè els ha vingut de gust viure així. Son fruit del "tanmateix" tot està fet, no puc fer res...

Tots coneixem persones que de mica en mica han anat amuntegant coses i més coses materials, i doblers i... són aquells que decideixen sempre en funció d'allò que els aporta beneficis concrets. "I això treu"? sol ser la pregunta bàsica i fonamental.

Tots coneixem persones que, des d'un punt de partida sense gaire possibilitats, han anat creixen de mica en mica... a força de llegir el diari cada dia, amb els anys poden mantenir una conversa oberta en diversos temes i qüestions.

Tots coneixem persones que són coneixedors de temes concrets pel simple fet de mirar/escoltar documentals de la televisió.

Tots coneixem persones que solament pensen en el menjar, dormir i en l'exercici del procrear.

Tots coneixem persones que destaquen per la seva generositat, que sempre tenen una mà per oferir.

Tots coneixem persones compromeses amb el seu entorn, amb la seva gent, amb el seu temps.

Tots coneixem persones tímides, bravejadores, despectives, opaques, di-

nàmiques, interessades o desinteressades, generoses... potser tots tenim una mica de tot.

El que sembla evident es que tothom pot triar allò que vol viure: tu tries!

Si vols mirar un documental o una telenovela.

Si vols llegir alguna cosa o si vas al cafè a passar l'estona.

Si davant una pretesa ofensa t'enfades o passes de l'enfadament.

Si vas a cercar un amic o amiga per estar una estona o si vas sol al cinema Si fas exercici físic o no. I quin!

Sempre s'ha de triar.. (En una seqüència coneguda d'un film de Buñuel, fins i tot C. Deneve havia de triar quin dels dos ciurons que hi havia en el plat s'havia de menjar primer) i quan es tria un camí, se'n deixen altres.

La reflexió ens porta a dos plantejament de la psicologia:

Entre acció i reacció sempre hi ha un petit moment de decisió.

Les accions humanes normalment vénen motivades pels sentiments (això m'agrada i això altre no; m'agrada la teva companyia o no... i els sentiments es "fabriquen" a força de pensaments. En definitiva, si dominem els pensaments, controlarem els sentiments, les emocions; i així podrem canviar la nostra manera de fer les coses i també les coses que tenim costum de fer (si no ens agraden).

I arribats aquí, les preguntes per al debat:

Estàs satisfet o satisfeta del teu viure? T'agradaria canviar algunes coses?

Has triat llegir aquest article. Hi tens res a dir? Ho vols dir?

Coneixes persones com les assenyaldes? I altres casos diferents?

Quines decisions has pres avui mateix? Han implicat triar?

Coneixes el motius pels quals has triat una cosa i no una altra?

Psicosi

Pau Quina

L'altre dia vaig anar a veure una pel·lícula, *La boira*, en la qual un grup de persones es tanquen dins un supermercat per protegir-se d'unes forces desconegudes. La qüestió és que allà passen molts dies i la por els va conquerint progressivament, fins al punt que perden el control i treuen el pitjor de si mateixos. Aquest film, que per altra banda no és cap obra mestra, em va fer reflexionar sobre la manera com reaccionem els humans quan ens veiem closos en una situació crítica. En aquest casos, sembla que floreixen els nostres instints més primitius. La reflexió, el seny, la moral, que és allò que ens diferencia de qualsevol altre animal, s'esfumen i ens convertim en uns simples primats amb un únic objectiu: sobreviure. En poques paraules, surt l'animal que tots, sense excepcions, duem a dins (i aquesta és la prova més clara que provenim de les moneies i no tot aquest embolic dels ADN).

Aquesta idea, que en principi havia de quedar com una simple reflexió nocturna d'un jove poc enfeinat com jo, em va tornar amb tota aquesta moguda de les vagues recents (transportistes, pescadors...). Just va bastar que la notícia sortís pels telediari perquè la gent, alterada, acudís en massa a les benzineres i als supermercats a carregar de reserves. És a dir, la vaga ni havia començat i molts d'establiments ja s'havien quedat sense pro-

ductes. En l'ambient es notava un estat de psicosi i desesperació preocupants. Semblava que estàvem en una d'aquelles pel·lícules apocalíptiques en què la gent, davant l'arribada de la fi, surt al carrer i, aprofitant el caos absolut, intenten fer-se amb el més gran nombre d'aliments possibles. La diferència és que nosaltres no esperàvem cap fi ni res per l'estil. Senzillament s'havia anunciat una possible vaga, sobretot de transportistes i pescadors. I això ja va dur aquesta reacció tan desmesurada, pròpia d'una societat consumista com la que tenim, la qual, quan veu en perill "els productes sagrats", s'exalta.

I si més que una simple vaga, hagués estat una cosa més seriosa? Per exemple l'imminent impacte d'un meteorit, l'arribada d'algun fenomen natural a gran escala, l'avís d'algun atac nuclear... No és difícil de pensar com reaccionaríem: saquejos, robatoris, violacions de la propietat privada... En resum, trauríem la nostra bèstia interior, aquella que tots tenim a pesar que la vulguem tapar amb diferents etiquetes: el matrimoni (tanmateix, segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE), durant el 2005 hi va haver 208.146 casaments per 136.000 separacions i divorcis, i en el 2006 i 2007 trobam unes xifres semblants), la democràcia (tan difícil d'acceptar per a molta gent), la

moral (que, al final, cadascú té la seva), etc. A vegades dona la impressió que som unes simples moneies enfundades sota uns vestits i protegides per això que anomenem societat. Però quan els nostres puntals corren perill (la nostra "beneïda" benzina, els productes alimentaris, els doblers....) ens traiem tots les disfresses i actuam com el que som: uns animals.

Frase del mes I: "Som l'home de les coves, som la teva ànima animal, la que està aquí, en la teva ment, i tots volen oblidar. Som l'essència de la vida, som el mite de Tarzan, les arrels que encara que vulguis no les pots arrabassar." (Daniel Higiénico, cantant i showman).

Frase del mes II: Aquest mes no he pogut estar de posar una segona frase interessant, encara que no tenguí res a veure amb el tema tractat. És la següent: "Perdó" (Joan Mesquida, secretari d'Estat de Turisme). I vosaltres us preguntareu que té d'interessant? Idò molt, perquè aquesta disculpa va ser feta a l'empresa Air Berlín després d'haver-nos insultat i ridiculitzat com a poble en un article ("un lloc on la Playa de Palma s'anomena Platja de Palma, ja no sona com la llengua d'un imperi mundial"). Devem ser els únics pardalots (i perdonau l'expressió) que demanam perdó quan ens insulten.

Frase del mes III: El que no m'esperava de cap de les maneres és posar una tercera frase, però l'actualitat mana i no m'hi he pogut resistir. Recordau que el senyor Vicenç Grande, popular empresari i inversor mallorquí, fa un mesos deia que "l'illa ens deu molt (referint-se als empresaris), perquè hem aconseguit crear riquesa"? Idò riquesa, el que és riquesa, no ho sé, però un deute de 600 milions d'euros segur que l'ha creat.

Margalida Fullana, campiona del món

Josep Cortès

LA CARRERA

El diumenge 22 de juny no només va esser la selecció espanyola de futbol la que va donar alegries als aficionats a l'esport, ja que na Margalida Fullana va tornar guanyar el campionat del món de bicicleta de muntanya, a la prova que es va celebrar a Val di Sole, Itàlia.

Després de passar un temps en què semblava que havia començat la decadència inevitable per raons d'edat -l'any 1999 ja l'havia guanyat a la prova d'Are, Suècia i l'any següent a Sierra Nevada, però des del 2006 només havia aconseguit un cinquè lloc a Nova Zelanda-, pareix que la nostra corredora ha

recuperat les forces i la il·lusió per afrontar amb esperances i possibilitats les Olimpíades de Beijing, ja que enguany també ha aconseguit un primer lloc a la prova de la copa del món de Vallnord, a Andorra i un segon a Fort William, al Regne Unit. Es una notícia que cal celebrar i que la reivindica de bell nou, després d'haver patit una injusta acusació per dopatge amb hematocrit abans de córrer a Fort William, i una fisura al radi que la va impedir competir a Anatòlia, Turquia.

Durant la prova només l'alemanya Sabine Spitz i la russa Irina Kalentieva aconseguien mantenir el ritme de na Fullana, però quan hi mancaven dues voltes na Margalida va forçar la marxa i les va deixar clavades, arribant a la meta amb 1:43 minuts sobre l'alemanya i 2:20 sobre la russa.

Així, als 36 anys i després de 10 temporades com a professional, na Margalida Fullana ha aconseguit el seu tercer títol mundial individual, el qual, juntament amb els dos que té amb equips, la converteixen en la millor esportista mallorquina de tots els temps, circumstància que celebrem i per la qual li donam la nostra més sincera enhorabona.

L'HOMENATGE

La vespra de sant Joan l'Ajuntament li va voler retre un homenatge més o manco improvisat, per tal que la gent li pogués fer el cas que pertoca, com sol esser habitual quan guanya alguna prova important. Dic improvisat perquè fou el mateix dia quan avisaren per telèfon de l'acte a les associacions culturals i esportives locals i probablement molta gent del poble no se'n va tèmer.

Així, a les nou i mitja del vespre es reuniren, primer a la plaça de l'Ajuntament i després a la Nova, entre 400 i 500 persones, encapçalades pel president del Govern Francesc Antic, tota la Corporació llorencina i el gerent de la Federació Balear de Ciclisme, que la reberen amb l'acompanyament de la banda de música i la portaren, entre flashos i focus, cap al cadafal que havien habitat a la plaça Nova.

El batle, voltat de fotògrafs i càmeres de televisió, li va dirigir unes paraules en el saló d'actes i més tard, a la plaça, amb Miquel Alzamora fent de mestre de cerimònies, les autoritats li donaren públicament l'enhonorabona, fent vots per a què d'aquí a dos mesos puguin repetir la festa després de les Olimpíades d'agost.

En acabar, i mentres es projectaven imatges de la carrera en una pantalla grossa, la gent va poder celebrar-ho amb un refrigeri de cocarrois, cava i refrescs que va oferir l'Ajuntament.

Cap a un estat laic

Fa algunes setmanes, la vicepresidenta del govern espanyol va fer unes declaracions sobre diverses mesures que ens portarien cap a un estat laic. De cop i resposta, als cappares més ultramuntans els va mancar temps per posar-se a criticar desmesuradament l'actual govern, com si aquest hagués anunciat per decret el final de l'Església Catòlica a Espanya, res més lluny de la realitat.

Però abans de res, convindria aclarir una mica què vol dir la paraula *laic*. La paraula laic ve del grec, *laikos*, algú del poble: de l'arrel *laos*, poble; i en termes polítics, estat no confessional o estat laic. Per tant, diríem que el laïcisme és una doctrina que defensa l'existència d'una societat organitzada i completament separada de qualsevol tipus de religió, o sigui, d'un estat no confessional.

Avui ja hi ha molts estats que són laics, com per exemple França, que a rel de la seva Revolució, en el segle XVIII, es va imposar el laïcisme a la seva constitució. A la declaració dels Drets Humans de 1945, l'ONU va assumir aquests mateixos drets. L'Església Catòlica també va assumir gran part d'aquesta filosofia a través del Vaticà II, però després va anar retrocedint a poc a poc a les postures d'abans del Concili.

Naturalment que l'Església Catòlica no va donar fàcilment el seu braç a tòrcer durant molts anys i va lluitar de manera soterrada per mantenir uns pri-privilegis que fa quasi 1.700 anys que es mantenen.

Per tant, per molt que es digui el contrari, un estat laic no vol dir que la religió no tingui un lloc dins

la societat, però sempre completament separada de l'estat. Un estat laic vol dir que l'església, qualsevol església o confessió, no ha d'utilitzar mitjans públics ni llocs públics per a dur endavant la seva tasca d'aconseguir ampliar les vocacions o augmentar els seus patrimonis. Un estat laic vol dir que l'església, qualsevol església, no ha de voler pressionar o obligar els poders públics a legislar d'acord amb la seva o les seves creences. Un estat laic vol dir que totes les esglésies han de tenir el mateix tractament social i fiscal, els mateixos deures i obligacions que els altres ciutadans i que siguin els mateixos ciutadans o creients els qui sufraguin i mantinguin l'església d'acord amb les seves creences.

Un estat laic vol dir que dins el seu àmbit hi tenen cabuda totes les religions que no vagin en contra de la declaració dels Drets Humans promoguts per l'ONU una vegada acabada la II Guerra Mundial.

Un estat laic vol dir que ha d'assumir totes les obligacions que per llei li pertocquen, sense que l'església li exigeixi legislar en qualsevol matèria: educació, sanitat, investigació, inversions sobre un patrimoni que no és de l'estat, etc., o sobre qualsevol aspecte

que a ella li interessi. Tan sols així podrem arribar a l'estat laic que va anunciar la Vicepresidenta del govern espanyol, María Teresa Fernández de la Vega.

Finalment, i a pesar que no tinc massa esperances que en aquesta legislatura avancem massa, malgrat el que diu la vicepresidenta del govern, no crec de cap manera que el PSOE aconseguixi avançar prou cap a aquesta laïcitat de l'estat; els poders de l'Església Catòlica són forts i estan ben arrelats, tant políticament com econòmicament, i dubto que s'atreveixi a fer front a un poder de quasi 1.700 anys i tan arrelat en aquest país. Però si en voleu començar a parlar, vet aquí el decàleg publicat a Público i que pot servir per començar a reflexionar sobre i com es pot avançar cap a un estat laic que molts d'espanyols volem:

- I. Educaràs en igualtat
- II. No sermonejaràs fora de la trona
- III. No imposaràs els teus símbols a l'Estat
- IV. No mesclaràs la glòria terrenal amb la celestial
- V. No acapararàs les festes del calendari
- VI. No envairàs les institucions públiques
- VII. Et cuidaràs del teu propi patrimoni
- VIII. Acataràs la llei de dates i seràs igual que tothom davant la llei
- IX. No utilitzaràs els mitjans públics
- X. T'autofinanciaràs

Com es pot veure, dur endavant aquest decàleg no és anar en contra de l'Església Catòlica ni tornar repetir la Desamortització de Mendizábal en el segle XIX; és simplement que cada una de les parts faci la seva funció allà on li pertoca dins la societat actual: l'Església dins els seus temples i l'estat als llocs públics. Si això s'aconsegueix, l'estat laic seria un objectiu complert, però sembla que encara estam molt lluny que això sigui una realitat, pel bé de la pròpia Església.

Projecte d'Acolliment Lingüístic 2008

El Departament de Cultura i Patrimoni ha presentat avui (06-06-2008) les línies bàsiques d'una iniciativa que pretén la integració lingüística de la població nouvinguda

La vicepresidenta i consellera executiva de Cultura i Patrimoni, Joana Lluïsa Mascaró, i la directora insular de Política Lingüística, Rosa Barceló, han presentat avui el Projecte d'Acolliment Lingüístic 2008, durant una roda de premsa a la qual han assistit la directora general de Política Lingüística del Govern, Margalida Tous, i els representants polítics de Sant Llorenç des Cardassar i sa Pobla, Antoni Sansó i Sebastià Gallardo, respectivament. Aquests són els dos municipis en què s'implantarà inicialment el Projecte que el Consell de Mallorca té intenció d'estendre a la resta de municipis de l'illa durant els pròxims anys.

El Projecte d'Acolliment Lingüístic 2008 s'emmarca dins la campanya "Ara és la teva", impulsada conjuntament per totes les institucions de les illes, i compta amb un pressupost inicial de 90.000 €.

Els dos municipis en què es durà a terme el pla pilot, Sant Llorenç i sa Pobla, tenen un nombre significatiu de població immigrada, però de característiques ben diferents. La majoria dels nouvinguts de sa Pobla provenen del Marroc, en canvi els de Sant Llorenç són de la Unió Europea.

El principal objectiu del Projecte és fer de la llengua i la cultura catalanes el vehicle d'integració i de cohesió social de la població nouvinguda. La nostra illa és al capdavant dels índexs estatals i europeus pel que fa a territoris receptors de població immigrada; el nombre de nouvinguts ascendeix a 129.403. Aquesta nova realitat sociolingüística és un repte per a la llengua catalana. Per atendre-la, el Projecte promou el coneixement i l'ús del català, perquè augmenti amb nous parlants que vénen d'altres territoris.

A més, per dur-lo a terme amb èxit, les actuacions no es limitaran a la població nouvinguda, sinó que s'hi implicarà tota la societat i es fomentarà la fidelització dels que ja són parlants de català. Per això, un dels grups que re-

bran atenció especial seran els treballadors de l'àmbit social, ja que són els primers que tenen un contacte directe amb la població nouvinguda.

El Consell de Mallorca establirà acords de col·laboració amb els ajuntaments per actuar des de les organitzacions més properes a la població. D'aquesta manera, totes les actuacions previstes s'adaptaran a les característiques de cada municipi (origen dels nouvinguts, espais dels quals disposen, recursos de l'ajuntament, etc.) perquè siguin més efectives.

Per obtenir millors resultats, el Projecte no es limita a l'àmbit educatiu o de política lingüística, sinó que abraça tots els serveis i espais municipals, i també les organitzacions ciutadanes per facilitar la ràpida integració dels nouvinguts.

En aquest sentit, a més dels tradicionals cursos de català per a estrangers, es faran activitats culturals i de coneixement de l'entorn en què el principal al·licient no serà la llengua sinó l'oci, l'educació, l'orientació laboral, la sanitat, etc., per tal de promoure un sentiment d'arrelament entre els nouvinguts. Les activitats seran obertes a tota la població per fomentar la cohesió social i promoure l'ús del català entre els que ja en són parlants.

Telèfons

Aigües Sant Llorenç	838559
Ajuntament	838393
Auditori	587371
Biblioteca	569654
Bombers	085
Camp de futbol	838703
Delegació Son Carrió	569619
Depuradora	810359
Emergències	112
S'Escaleta	838544
Escola	569483
Fems	844372
Funerària Sant Joan	526139
Guàrdia	062
Hospital de Manacor	847000
Polícia local	609 637960
Tercera edat	569512
Turisme Sa Coma	810394
Turisme S'Illot	810699
Delegació Turisme	585409
Unitat sanitària	569597
Urgències mèdiques	061

Joieria

Bemeries

l·listes de noces

objectes de regal

Rector Basqual, 8 - Sant Llorenç

No sé ben bé perquè, però adesiara em pega una escriguera rabiosa. A vegades passen dies, mesos... sense gaire coses a dir; i després sense més ni pus, plas!, davant determinades accions necessites una reacció de primera intenció, sense pensar gaire. I surten els "clotets" com aquests derivats de les lletres grosses del diari el dia 06/06/08

1.- "Dia del Medi Ambient"

Imatges i text sobre la sembra que fa una determinada escola per celebrar el dia del Medi

Amb els anys, i després d'haver participat en nombroses sembradisses, replantacions i actes testimonials de respecte al Medi, la idea que apareix al cervell, gairebé com un llampec és de rebuig a l'acte.

Amb tot el respecte vers l'escola concreta i en general, que intenta conscienciar els nins sobre la necessitat de respectar el Medi, crec que ja està bé de fer comèdia; tots sabem que el camí adient per empènyer el respecte al medi és un altre, derivat de decisions polítiques i legals.

Una regla senzilla, que tothom podria entendre i que és el conegut i simple criteri: qui contamina paga.

I que tant es podria aplicar a la contaminació de l'aigua, com als renous, com a les obres il·legals o a les lloques, papers i xiclets que es tiren a la via pública. Mentre no hi hagi voluntat política i medis per aplicar la llei els dies del Medi Ambient no aniran gaire més enllà que la benintencionada anècdota escolar.

2.- "Els hotelers denuncien l'Hospederia de Sant Salvador"

Està molt bé.

Ara falta saber per què:

-Això és una notícia a la premsa
-Els hotelers han denunciat aquest cas i no els altres

-Quins interessos s'amaguen al darrera (el fet, la denúncia, la resposta...)

Si coneguéssim totes les dades, llavors potser podríem formar i treballar el criteri i l'opinió

Mentres tant...

3.-"Set de cada deu Balears creu que s'haurien d'expulsar els immigrants il·legals"

Idò si que anam bé!

Set de cada deu balears desconeixen o deuen haver oblidat les eixides emigratòries dels seus avantpassats o, el que seria mes trist, el seu origen, les seves arrels.

Es qüestió de temps: mesos, anys o segles... però, en el fons, tots devem ésser successors d "immigrants il·legals" o no? "Això és la vida" diuen els francesos -i els altres- per justificar les incongruències del viure humà.

4.- 08/06. Marxa del Tren Caminar i parlar

No hi ha gaire alternatives, gairebé sense voler espelless converses d'aquí i d'allà.

La majoria en mallorquí, però també algunes en castellà i d'altres en alemany... Un diu: un municipi hauria de ser com una família que, en funció de les entrades, planifica les sortides. Generalment fins i tot es gasta menys del que es cobra per poder fer una mica de raconet "per si de cas!".

Idò no, ho fan just al contrari. Primer gasten i gasten... i després han de pensar d'on han de treure els doblers per pagar allò que ja han gastat! Pardall!, a jo també m'agradaria poder-ho fer així L'altre: calla, escolta i voga el cap de dalt a baix.

PD. Una idea repetida escoltada en diversos grups: "Esperam que aquesta sigui sa darrera marxa i que l'any qui ve ja hauran començat ses obres!
Amèn.

Imatges:

- 1.- Espectacular flor blava de la cama roja. Un regal de la primavera d'els nostres camins
- 2.- Castell de Cabrera
- 3.- Poncelles de flor de prunera
- 4.- Camamil·la (digestiva)

Guillem Pont

Activitats a l'Auditori Sa Màniga

Pere Santandreu

GRAN ÈXIT DE LA MOSTRA D'ARTS ESCÈNIQUES I MUSICALS

Entre el 3 de maig i el 14 de juny ha tingut lloc a l'Auditori sa Màniga de Cala Millor la IV MOSTRA D'ARTS ESCÈNIQUES I MUSICALS DEL MUNICIPI. Enguany hi han pres part tres corals, dues companyies de teatre, un quartet de corda, un pianista, l'Escola de Música i Dansa de Sant Llorenç, i sis grups de teatre i dansa de les escoles de Sant Llorenç i de sa Coma.

La IV MOSTRA D'ARTS ESCÈNIQUES I MUSICALS ha resultat un gran èxit de públic, perquè a les dotze funcions hi han assistit més de 3.000 espectadors. Aquesta xifra demostra el gran interès que susciten les propostes concebudes al municipi i la gran implicació de moltes persones, sovint de forma desinteressada.

L'Ajuntament de Sant Llorenç vol agrair la col·laboració de totes les persones i entitats que han fet possible que aquesta iniciativa s'hagi consolidat i hagi donat tants bons resultats.

AGÈNCIES ESPECIALITZADES EN CONGRESSOS DE POLÒNIA I D'ITÀLIA VISITEN SA MÀNIGA

Entre el 28 de maig i l'1 de juny, vuit agències poloneses especialitzades en organitzar congressos i incentius han visitat Mallorca en una acció de promoció organitzada conjuntament entre l'Institut Balear de Turisme (IBATUR) i diferents empreses i entitats. L'Ajuntament de Sant Llorenç hi ha col·laborat, perquè aquestes agències també han visitat l'Auditori sa Màniga de Cala Millor, espai idoni per acollir aquest segment de turisme. També el 13 de juny devuit agències italianes han conegut les instal·lacions i els serveis de l'Auditori.

El programa dels dos grups ha estat similar. Han visitat hotels de cinc estrelles, clubs de golf, restaurants de luxe, han realitzat diverses activitats d'oci (excursions en iot, en vaixell, en globus, etc...) i han conegut de primera mà l'àmplia oferta que hi ha a Mallorca

per atendre congressos i convencions.

DIA MUNDIAL DEL MEDI AMBIENT

Els departaments de Medi Ambient i Educació de l'Ajuntament de Sant Llorenç han organitzat, amb motiu del

Dia Mundial del Medi Ambient, una diada plena d'activitats, dirigides a les escoles i també a la ciutadania en general.

A l'Auditori sa Màniga un centenar d'alumnes de les escoles del municipi han participat en el taller, dirigit per monitors especialitzats, anomenat "Cursa ambiental", a més de fer una visi-

ta guiada a l'exposició "El bosc".

Les activitats han continuat l'horabaixa amb una visita guiada a l'exposició, oberta a tots els públics, i una projecció del documental "Vies de futur" de Miquel Piris i Agustí Torres.

GRAN CONCERT SOLIDARI A BENEFICI DE L'ASSOCIACIÓ BALEAR SÍNDROME X-FRÀGIL

El dissabte, 21 de juny ha tengut lloc a l'Auditori sa Màniga un Gran Concert Solidari. Tots els ingressos del concert s'han destinat a l'Associació Balear de la Síndrome X-Fràgil.

La síndrome del cromosoma X fràgil (SXF) és un trastorn genètic de transmissió familiar lligat al cromosoma X, que pot causar dificultats que poden anar des de problemes d'aprenentatge fins a una disminució en la capacitat intel·lectual. Afecta 1 de cada 4.000 nins i 1 de cada 6.000 nines, i 1 de cada 250 dones n'és portadora sense tenir ma-

nifestacions evidents. Actualment, es considera la causa més freqüent de disminució en la capacitat intel·lectual.

Al concert hi han actuat artistes com Tanga Team, Marga Pocoví, Jaume

Sureda, Jalo, Sandro Varas "Gómez", Spanish Eyes, Danny Leiva, José Miguel, Aylén, Rosae, Pedro Albis, Jesús Bolívar "El Coto", Eclipse, José Torres, Madò Pereta, Show de baile "Dark Fussion".

Espipellades

Josep Cortès

Se veu que a Sant Llorenç n'hi ha que no estan d'acord amb segons quines direccions prohibides, perquè es senyals des voltants d'es camp de futbol han tornat romandre pintats de blau. Temps enrera aquest tram ja va ser objecte de queixes, quan foradaren ses quatre rodes d'es cotxo d'es regidor encarregat, en Miquel Comís.

Som des qui pensen que s'ordenació d'es trànsit rodat en es poble és molt millorable, i no estaria malament que es responsables s'asseguessin dins un vehicle i provassin de fer algunes rutes. Per ventura s'evitarien situacions com sa que comentam.

Per tal de seguir preparant es llorencins de cara a ses nombroses carreres d'obstacles que se preveuen en un futur no gaire llunyà, es nostro cementeri vell segueix sense adaptar-se a sa normativa que assenjala que s'han de suprimir ses barreres arquitectòniques per a què sa gent amb problemes de mobilitat s'hi pugui desplaçar còmodament sense perill de travelar.

S'altre dia vaig haver d'entrar un mort i, entre escalons i tombes enmig d'es passadís que sobresurten més d'un pam, mos vàrem veure amb feines per arribar-lo an es ninxo. Si hi hagués hagut qualche coix no sé com s'hauria enginyat.

Si alguna gent -o alguns països, com Irlanda, que ha votat que no en el referèndum sobre el Tractat de Lisboa- només pretenen treure dobbers de sa Unió Europea i no estan disposat a compartir es benestar amb ningú, crec que ho podem deixar anar.

Som des qui pensen que s'hauria de potenciar sa idea d'una Europa unida, ja que mai no hi havia hagut un periode de pau tan llarg com aquest, ni sa gent havia estat tan bé. Per això em saben greu aquestes actitus miserables des qui només se senten europeus si en poden treure algun profit particular. No m'extranya que el Sinn Fein i en Le Pen estiguin alabats.

Gairebé tots es pobles veïnats disposen d'una pista de petanca perquè es jubilats -o es nins, o ets adults- s'hi puguin entretenir si en tenen ganes. Sant Llorenç, naturalment, n'és una excepció, perquè es noranta per cent de ses ajudes -o encara he fet curt?- han d'anar an es futbol.

Què podria costar fer-ne una o dues p'es camp d'esports, o s'estació? Cent euros?

De s'estany d'en Mas (Cala Romàntica) a cala Antena (Cales de Mallorca)

Josep Rullan

S'inicia el mes de juny i acaba la temporada d'excursionisme, si més no per als Trescadors, que hem posat el punt final d'aquest "curs" amb una caminada per les nostres contrades. Ha estat un curs complaent per a tots, pensat amb el cap, però fet amb els peus, que per això ens diem excursionistes.

La temporada l'iniciàrem el setembre passat, ben passats per aigua, a la marina de Llucmajor, i hem volgut acomiadar-la trescant per les marines de Llevant. Casualment ens hem tornat banyar, i sense necessitat de tocar la mar, que és el que pensàvem fer, en previsió que les temperatures fossin més pròpies del mes de juny. No ha estat així!

Aquest cop, idò, travessàrem una bona porció de terres manacorines, sempre dins la marina, seguint un tram de costa força extens, un dels pocs que hem sabut respectar, i que ens proporciona, per tant, belles estampes de natura, de verdor i de pau.

Sortírem de l'estany d'en Mas (Cala Romàntica), mancaven pocs minuts per a les deu. Els Trescadors posàrem rumb sud i ens disposàrem a avançar voramar per gaudir d'un paratge tan proper com desconegut, per a molts de nosaltres.

El primer tram de la ruta, plaer i rectilini, ens feia còmode l'avanç, i ens permeté arribar en una hora i mitja a la cova des Moro, un cau en la roca que permet vigilar des d'una certa alçada la mar, que s'obri ben davant l'entrada d'aquesta. En aquest indret, i sense que ningú l'hagués convidada, aparegué la pluja, que ens acompanyaria durant una bona estona. Però els Trescadors, que som llorencins de bona raça, paràrem cara al mal temps i amb bona cara i

millor pas continuàrem la ruta. A migdia vorejàvem la punta d'en Barraufau, deixant enrere cala Falcó, i anàrem avançant en direcció a cala Barques.

Els efectes de l'onatge, que amb el pas del temps moldeja la costa com ningú més no ho pot fer, són impressionants en les proximitats d'aquesta coneguda cala, on les parets verticals dels penya-segats s'alternen amb les coves i altres morfologies d'erosió litoral: són les mossegades que el Mediterrani ha fet a la nostra illa, captivat per la seva bellesa, amb un gran afany de pren-

dre'ns part del nostre petit país.

Poc després de la una, superàvem la punta de Llevant, i a través de la marina de Son Josep enfilàrem cap a cala Sequer, i d'allà, sempre pel litoral, seguïrem, deixant a la nostra esquerra el caló des Serral i la punta des Moro. Regnaven les sensacions de quietud, interrompuda pel rumor de les ones, i de sol·litud, sols trencada per les poquíssimes construccions que vérem en tot el nostre recorregut.

Quan arribàrem al cau de s'Argila, una preciosa cala d'arena, ens

sorprengué que mantenia encara un bon tram de torrent inundat: així recordava les escasses cales de marina que al Llevant conserven una petita zona d'albufera, com són s'Amarador i ses fonts de n'Alis (a Santanyí) i Canyamel (a Capdepera). En aquest preciós indret reposarem forces, gaudint tant de la seva bellesa i tranquil·litat, com dels ratjols de sol que acabaven de sortir.

Amb la panxa plena i una mica de vessa decidírem reprendre el camí cap a cala Virgili, continuàrem pel pla des Seny i voltàrem per sobre de la punta del Bisbe per baixar a cala Bóta. La terra banyada, que tant ens embrutava les sabates, feia destacar els aromes de la marina: romaní, ruda, estepes i socarrels. Els ullastres, les mates llen-trisqueres, les cebes marines i algun pe-

tit pi s'alternaven en el paisatge, mentre que nombrosos cargols, sorolloses gavines i fins i tot algunes espècies protegides com els corbs marins, els falcons i les tortugues de terra feren acte de presència en el nostre recorregut, fent palesa la riquesa natural d'aquest espai i la complexitat del seu ecosistema.

Eren més de les cinc quan, a bon ritme i amb alguns símptomes de cansament -que tot s'ha de dir-, deixàrem enrere el caló des Soldat i prop de les sis del capvespre aconseguírem el nostre objectiu: arribar a cala Antena, on, ja des de lluny, alguns grans edificis ens feren prendre consciència que seguíem a Mallorca, aquesta Mallorca turística i urbana, amb un milió d'ànimes i gran part del seu litoral construït, però que conserva encara magnífics paratges inalterats com és aquesta gran porció de marina, a l'abast de tots, que es troba entre cala Romàntica i cales de Mallorca.

Tal dia com avui

Josep Cortès

ARA FA 120 ANYS

* Que es va crear la vicaria de Son Carrió, amb Bartomeu Janer com a primer vicari (01.06.1888).

ARA FA 110 ANYS

* Que, en virtut de les passades eleccions cessà l'actual batle, Bartomeu Umbert Cabrer, però sortí reelegit de bell nou (03.06.1898).

* Que el batle destituí el secretari de l'Ajuntament, Gabriel Carrió (No era el mateix que posteriorment seria nomenat Fill Il·lustre). Es nomenà per substituir-lo Llorenç Bauçà Puigròs (27.03.1898).

ARA FA 95 ANYS

* Que s'instaurà la parròquia de Sant Llorenç (01.06.1913).

* Que Jaume Pasqual prengué possessió del càrrec de rector de Sant Llorenç. El reberen totes les autoritats amb la banda de música (08.06.1913).

ARA FA 85 ANYS

* Que per haver esborrat com a "Filles de la Puríssima" diverses al·lotges de Sant Llorenç, quatre persones penjaren a un arbre de la plaça un home de bulto figurant esser el rector Pere Santandreu ((16.06.1923).

ARA FA 80 ANYS

* Que l'Ajuntament s'assabentà que Guillem Galmés Riera havia estat nomenat mestre de Son Carrió, en substitució de Cristòfol Barceló Pons (29.06.1928).

ARA FA 60 ANYS

Que les dependències del Jutjat de Pau es traslladaren a l'Ajuntament (24.06.1948).

ARA FA 50 ANYS

* Que el Cardassar va pujar a Tercera Divisió; s'hi mantendria durant

tres temporades (06.1958).

ARA FA 30 ANYS

* Que s'inauguraren els apartaments Hausmann, els primers establiments hotelers que s'obrien a Sa Coma: (20.06.1978).

ARA FA 25 ANYS

Que s'obrí una guarderia a l'Escola Nova (28.06.1983).

ARA FA 15 ANYS

* Que s'inaugurà la plaça dels Morers, a la carretera d'Artà, dedicada a Antoni Garrit, "contador de rondaies". Posteriorment s'hi instal·laria una escultura de Joan Ramis (06.1993).

ARA FA 5 ANYS

* Que Mateu Puigròs fou elegit per tercera vegada batle de Sant Llorenç (14.06.2003).

Deu anys de marxes pel tren de Llevant

Fotografies de **Josep Cortès**

Dia: 8 de juny

Lloc de trobada: L'estació de Sant Llorenç

Llocs d'inici de la marxa: Cala Rajada, Capdepera, Artà, Son Servera, Son Carrió i Manacor

Participants: Als voltants dels 1.500

Músics: Rock'n'press, Suso Reixach, Lluís Gili, Toni Nicolau, els Arpellots, Pujà fasuà i Tutupà.

Dinar: Fideuà de marisc cuinada per la Confraria de Pescadors de Cala Rajada.

Himne: Lletra de Tomàs Martínez i música de Toni Nicolau. La Coral Gabellina va participar en la seva gravació.

FEIM VIA

Feim via, diu el cartell,
feim via, diu l'octaveta,
feim via, resa el capell,
fem via, a la camiseta.

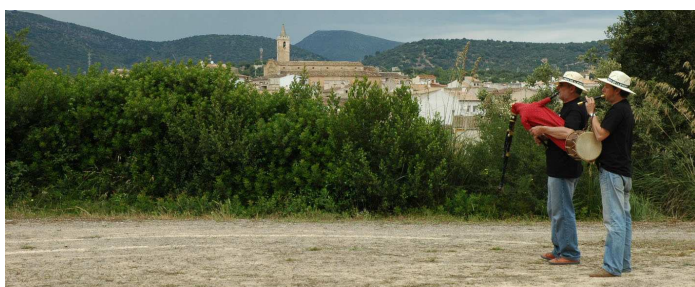
Feim via és el nostre lema,
una clara afirmació
de què lluitam sense treva
pel tren i l'estació

Fa deu anys que demanam
que a Cala Rajada arribi
el tren, i ara reclamam
que n'Antich no ens oblidí.

Que no ens podem oblidar,
ni n'Antich ni en Zapatero,
perquè els hem de recordar
que la inversió del tren ha estat zero.

Fem via, en bon mallorquí,
vol dir que no hem de badar.
Un pic més hem de sortir,
el tren a reivindicar.

Apa, tots, anem fent via,
apa, tots, fent via anem,
que si no amollam, un dia,
a la mar arribarem.

Organitza: Plataforma pel Tren de Llevant

Manifest:

Ja fa 10 anys que caminam! Fer 10 anys, a qualsevol associació, sol ser un motiu d'alegria, però fer 10 anys que demanam el mateix, no és per estar contents.

Quan toca llegir el manifest, tothom espera que s'expliqui el motiu de la reivindicació. Què us hem de contar? Tots els que som aquí ho tenim ben clar, però si ho hem de repetir, ho repetirem les vegades que faci falta fins que els governants ens facin cas:

- El tren és un dret dels ciutadans, no un caprici.
- A qualsevol país d'Europa, per complicada que sigui l'orografia o densa la població, és possible la vida sense cotxe. A Mallorca, no ho és.
- El ferrocarril és el transport públic per excel·lència. Cap altre mitjà de transport és igualment sostenible, ni ambientalment, ni socialment, ni econòmicament.
- El transport en vehicle privat és una de les principals fonts d'emissió de diòxid de carboni, responsable del canvi climàtic.
- Aquí no tenim altra opció de transport.
- Un tren no fragmenta el territori ni ocupa grans extensions de terreny.
- El tren no fa diferències: gent de qualsevol edat, classe social, condició física, amb alguna discapacitat, un fadrí o una família nombrosa... tots poden anar en tren.
- El tren ens fa més sociables: dins el tren es pot participar d'una conversa, admirar el paisatge, parlar amb el veïnat, dormir o llegir. Arribar a la feina després d'un embús i la mateixa història de sempre per trobar aparcament no ens ajuda a començar bé la jornada. I no hi podem arribar d'altra manera.
- El tren és un transport segur. La mortalitat a les carreteres assoleix cada any unes xifres que escarrufen. I per molt que les desdobleu o "autopistem", mai no seran tan segures com un tren.
- Als pobles que estan comunicats per tren, es crea més activitat econòmica.

Necessitau més motius per justificar-ne la demanda?

Escoltau bé: no es tracta només de fer arribar el tren a Cala Rajada. No és per una comarca que som avui aquí. El tren és necessari i beneficiós per tota Mallorca. Duis el tren a Cala Rajada, i després a Lluçmajor, Santanyí, Felanitx i molts altres pobles. Volem una xarxa de tren a Mallorca que ens comuniqui de bon de veres!

Quan férem la primera marxa, com avui, hi va haver molts de nins que caminaren per damunt les vies. Molts dels que tenien 9 o 10 anys, aquestes darreres eleccions ja hauran votat. Aquests nins, que cresqueren amb la força de saber el que és bo per a tots i el que només ho és per alguns, no són beneïts: saben que sense projecte i sense finançament, el tren no arribarà.

No basta que demanem el tren a la Conselleria de Mobilitat. Són totes les Conselleries que han d'empènyer en la mateixa direcció i força: medi ambient, economia, turisme, obres públiques, joventut, afers socials i presidència haurien de ser aquí, avui, reclamant el tren.

Sabem que aquest govern ha dit més que altres en qüestió de tren, però que encara no ha fet.

Si heu d'anar a Madrid a plorar, negociar, dialogar o imposar, anau-hi, però tornau amb el finançament. Els nostres doblers ja han pagat trens AVE, és hora d'invertir aquí.

Fa deu anys, quan proposàrem el retorn del tren al Llevant, ens prengueren per beneïts. Avui ja el tenim a Manacor. La mobilització té sentit. Per això, seguirem FENT VIA i fent marxas fins que el tren arribi a Cala Rajada. Que no n'haguem de fer moltes més! FEIS VIA!!

Gabriel Vicens, conseller de Mobilitat

Cap Vermell

Dissabte dia 24 de maig l'associació Cap Vermell entrevistà el conseller de Mobilitat Gabriel Vicens al llarg del programa de ràdio "el cafè dels dissabtes" als estudis de Capdepera ràdio, amb el compromís de transcriure-la i posar-la a l'abast de tot el llevant mallorquí. Va ser, aquesta, una llarga i distesa conversa, en què el conseller va assumir el repte de dur el tren fins al nostre municipi, tot i reconèixer-ne les dificultats. Les seves intervencions, sempre mesurades, no defugiren cap de les qüestions que li foren plantejades.

El tren, arribarà a Cala Rajada?

Està bé que em demaneu això, perquè normalment em demanen "quan obrirà vostè el metro?". Però bé, parlant seriosament, el Govern està fent el projecte per dur el tren fins a Artà, i estarà enllestit a l'estiu; si no és pel mes d'agost, serà pel setembre, a tot estirar. Aquest és un primer pas que s'ha de fer perquè no podem passar l'arada davant el bou. Ens estam referint al tram que és més fàcil de tirar endavant, perquè ja hi ha un traçat, i tot i que s'han de fer expropiacions igual, tot és molt més senzill. A partir d'aquí, s'ha d'estudiar la viabilitat perquè el tren pugui arribar a Cala Rajada. Avui, dur el tren fins a la mar és molt important. Temps enrere hi va haver una xarxa de devers 250 quilòmetres, però aleshores se cercaven els nuclis com Lluçmajor o Felanitx, per qüestions industrials. Ara, en canvi, s'ha d'arribar a la costa per tal que les línies siguin rendibles.

El problema és que, tant com t'acostes a la mar, més urbanitzat està el terreny.

Efectivament. Els ciutadans han de tenir una idea molt clara: el tren, quant a traçat, és una estructura bastant rígida, no com una carretera. I una carretera ja duu problemes, però sempre pots fer un revolt, pots evitar determinades edificacions, pots respectar un ANEI, una zona protegida... El tren, en aquest sentit, presenta més problemes. Sempre m'he queixat que, en tota la planificació territorial que s'ha fet a les Illes Balears, mai s'han fixat els corre-

dors ferroviaris. Això, si no hi posam remei aviat, davant la pressió urbanística tan intensa i desassenyada que hi ha hagut, acabarà fent impossible que passi un tren. De tota manera, jo crec que hi trobarem una solució.

I després, l'altre gran problema: l'econòmic.

Sí, però aquest és un problema que hem de solucionar els polítics. I en aquest sentit no vull fer por als ciutadans, entre d'altres coses perquè es mereixen que duguem el tren, i nosaltres hem de trobar la solució per al finançament. Aquest Govern creu en el tren, des de la meva conselleria els puc assegurar que és així, i per tant hem de generar recursos. En principi, aquests recursos s'han de demanar a Madrid, perquè és una qüestió de justícia. Des del 98 tenim un Règim Econòmic de les Illes Balears que determina que l'Estat han de pal·liar els problemes de la insularitat, i parla concretament del ferrocarril, i, en canvi, no s'hi ha inherit mai un duro: ni els governs d'UCD, ni els del Partit Popular, ni els del PSOE. Per aquest motiu, perquè, com deia, és de justícia, tenim un conveni ferroviari demanat, i l'exigim amb fermesa. En principi, hi ha una bona receptivitat, tot i que jo ja he mostrat la meva preocupació, com a conseller, perquè la signatura d'aquest conveni s'està endarrerint molt. En el pitjor del casos, encara que Madrid ens continuàs ignorant, el pacte que governa la nostra

comunitat té uns acords programàtics clars, i un d'ells és el desenvolupament del tren. Per tant, amb doblers de Madrid o sense, d'alguna manera ho hauríem de fer. Però anem a pensar que les coses sortiran bé i que el conveni arribarà. **Un punt conflictiu de la xarxa sembla que és Manacor, si soterrar, si donar la volta...**

Ja veurem si es produeix o no algun conflicte, però ara s'està polemitzant sobre un problema que no existeix. En el Parlament tenim unes indicacions, en forma de proposicions no de llei, acordades per unanimitat de tots els partits polítics, en què se'ns diu que s'ha de procurar el soterrament del tren, tant a Inca com a Manacor. Per tant, jo, com a conseller m'he de sotmetre a aquestes indicacions. En aquest sentit, les directrius que s'han donat en plantejar el projecte de tren, en el seu tram de Manacor fins a Artà, han estat: primera, seguir la via existent; segona, passar per tots els pobles, tal i com m'han demanat els batles de la comarca; i tercera, fer un soterrament. Per tant, el projecte contemplarà aquest soterrament. Després analitzarem les dificultats que planteja i quin és el seu cost. Però, una vegada més, no passem l'arada davant el bou. Primer, l'estudi tècnic, i després la decisió política. No encetem polèmiques sense que, en principi, hi hagi cap motiu. És per això que no m'agrada entrar en aquest tipus de discussions.

No podem prendre decisions polítiques sense comptar amb tots els elements tècnics necessaris per a la deguda valoració. De decisions, crec que ja se n'han preses massa, de desencertades.

Quant a finançament, no sols es tracta de planificar el futur, sinó de solucionar problemes del passat. De fet, hi ha alguna infraestructura que vos dóna molts de maldecaps. Diguem-li metro...

La primera qüestió és que els doblers no són nostres, sinó dels ciutadans, i en aquest sentit m'agrada ser molt directe. El que ens hem trobat és d'autèntica vergonya, per la despesa feta i per la irresponsabilitat amb què s'ha fet. Hem fet una auditoria tècnica per a conèixer la situació real, i ara n'estam fent una de jurídica per a saber fins quin punt podem recuperar una part de la inversió. Des del punt de vista tècnic, el metro ha estat un autèntic desastre. En primer lloc, no es va determinar si, per al traçat que se li ha donat, era el mitjà de comunicació ideal. Se m'ha acusat d'anar contra el metro, però això no és així. Jo sóc del PSM, i el meu partit fa molta d'estona que en parla, de metro. Jo estic parlant que es va dissenyar una línia que no era prou rendible per al metro, i en canvi no vol dir que no ho fos per a un tramvia. S'ha de tenir en compte que la Universitat està tancada durant una part de l'any, i que anam a un polígon industrial on, a partir de les cinc de l'horabaixa, té una activitat zero, i que tampoc no hi ha ningú durant tot el cap de setmana. Els recursos s'han

d'adequar a l'àmbit on s'implanten. Una altra cosa és anar a l'aeroport, per exemple; o fer un tramvia, com he dit. El metro és el mitjà de transport més car que hi ha. Però, per si això no bastàs, les obres es varen fer amb una total irresponsabilitat, i no ja pel que s'ha vist, sinó també pel que no s'ha vist i pel que hagués pogut passar. Ens hem trobat túnels sense la més mínima mesura de seguretat i ara ho estam subsanant. Hagués pogut passar un desastre, i això és el que més em dol, que es posàs en marxa d'aquestes maneres. Aquestes són coses que s'han de dir, perquè, clar, els ciutadans estaven molt contents amb el metro, perquè es tracta d'un servei molt bo. Què passa?, idò que, per desgràcia, amb una turmenta d'estiu va quedar totalment inundat, aturat, i mentre jo era a Son Sardina veient el desastre, el tren de Sóller continuava circulant com si res. És terrible. S'ha pres el pèl als ciutadans. El cost del metro serà altíssim, i les reparacions encara no hem dit què costaran, perquè encara s'estan arreglant coses, però tot plegat serà d'un cost molt elevat. El que sí sabem és que la meua Conselleria, és a dir tots els ciutadans, estarem pagant, per aquesta obra, entre 15 i 30 milions anuals fins l'any 2031. A la llarga, haurà costat 500 milions d'euros, i amb això no estic dient què ha costat la reparació. És una herència deplorable.

S'ha pensat si el tren, a més de viatgers, pot ser de mercaderies, per treure trànsit pesant de les carreteres?

Aquest és un aspecte que es va tenir en compte fa uns anys, especialment pensant en el carbó que entra per Alcúdia, i sempre se n'ha considerat la possibilitat, però en un territori insular, de petites dimensions, en què el transport per carretera és relativament curt, no crec que sigui possible. Pens que trens i tramvies, en les nostres circumstàncies, s'han de considerar només a nivell de viatgers. Els trens de mercaderies són trens molt feixucs, tot el contrari del que ens estam plantejant, i per tant no crec que tinguin viabilitat.

"También fomentamos la cohesión con la mejora de las comunicaciones, que es una de las maneras mejores de vertebrar España. En la próxima legislatura, el tren de alta velocidad va a llegar a todas la comunidades autónomas", va dir en Zapatero en el debat amb en Rajoy, abans de les eleccions...

Sí, ja l'he sentit algunes vegades, l'enregistrament d'aquell debat. És evident que el senyor Zapatero aquí va tenir un lapsus, perquè dur l'alta velocitat a les Illes és un poc complicat. Amb massa freqüència, quan es parla d'Espanya s'obliden de les illes Canàries i de les illes Balears. Però bé, aquí som nosaltres per a recordar-los-ho. Ens diuen que, al 2010, Espanya serà l'estat que tindrà una ampliació de la xarxa d'alta velocitat més gran d'Europa. I clar, quan els ciutadans de les Illes senten això, com no han de demanar, per a una legislatura, 600 milions d'euros? Crec que hi ha un motiu d'indignació. Zapatero va dir, també, que aquesta legislatura tots els ciutadans de l'Estat tendrien una estació d'alta velocitat a menys de cinquanta quilòmetres, o de seixanta, una cosa així. Hi ha una discriminació important per als nostres ciutadans, respecte dels que viuen a la Península, i a això s'hi ha de posar remei. En el nou Estatut, la Transitòria 9a diu que les inversions de l'Estat s'han de produir en una sèrie d'eixos, com medi ambient, transport, investigació, innovació, etc., i n'hi ha un d'específic dedicat al ferrocarril. Per tant, estic convençut que aviat tendrem un conveni. A mi m'agradaria que fos com més aviat millor, i saber-ne la quantia, per veure si he de pro-

testar molt o he de protestar manco. Els nostres ciutadans s'ho mereixen, i si no és així s'indignaran.

Sembla que els de les Illes sempre hem de demanar, com a captaires. Seria molt trist que acabàs la legislatura sense que es fes res, i no sabem ben bé com ho justificaria el president Antich.

Jo no vull fer diferenciacions de partits, però, clar, a Madrid hi ha un govern progressista i aquí també, i, per tant hi ha d'haver un diàleg, que es veurà. Però si dic que no vull fer diferenciacions de partits és perquè estic convençut que en totes les meves reivindicacions en matèria ferroviària comptaré sempre amb el suport de tot el Govern, o jo acompanyaré tot el Govern. Ho tenim tots clar. En tot cas, no hem de confondre el que és un conveni amb el finançament. En aquest aspecte, l'Estatut parla d'unes inversions que ha de fer Madrid, i s'ha de fer, i prou. Vostès em deien que sempre hem d'estar demanant, però és natural que ho facem, perquè som una de les comunitats que més pagam, i una gran quantitat d'euros no retorna.

Tornem al tren. Alguns dels nostres lectors han plantejat que el futur

tren, quan arribi, ens passejarà per tot Mallorca i que, per tant, arribar a Palma suposarà molt de temps.

Hem de tenir les idees clares. La primera cosa que ens hem de demanar és si volem arribar a Palma aviat o si volem vertebrar la comarca de Llevant. Els batles ens varen demanar que es respectàs el traçat antic. Si un vol arribar aviat a Palma ha de traçar una línia recta. Dels nostres estudis s'infereix que un 75% de la mobilitat que es genera en aquesta extrem de l'illa, es fa dins la comarca mateixa, fins a Manacor, mentre que només un 25% arriba fins a Palma. Anam cap a un esquema de tren elèctric, amb aturades que per tant es recuperen més aviat, que ens ha de permetre, precisament, vertebrar aquesta mobilitat dins la comarca. Una altra cosa és que, tot d'una que poguem, les freqüències des de Manacor a Palma siguin molt més elevades, cosa que dependrà de l'electrificació del tram ja existent, i del desdoblament que estam fent. Els projectes ferroviaris s'han de veure amb una perspectiva de futur, perquè són una mica lents en la seva execució. Fer un tren directe, des de Cala Rajada a Palma, sense aturades, suposaria un nou tipus de tren, que s'hauria de plantejar

d'una altra manera.

Quina opinió té, de la marxa del tren?

M'alegra que em facin aquesta pregunta perquè jo som de les persones que creuen que les plataformes ciutadanes són molt útils, s'han de produir. És una forma de veure la interpretació que tenen el ciutadans, que de vegades no arriba prou als polítics que estan al cap davant. Quan sembla que un determinat govern és a punt d'aconseguir l'objectiu pareix que es desfan o es dilueixen; i jo crec que no ha de ser així. Crec que han de seguir i sempre he animat que segueixin. La Plataforma del Tren ha fet una feina durant 10 anys i aquesta feina no s'ha d'aturar fins que un dia baixin del tren a l'estació d'Artà o de Cala Rajada (que ves a saber on serà). Per tant estic molt content que es facin aquestes marxades i que se m'hi hagi convidat. Segur que hi aniré. Don el meu suport a aquesta plataforma i a aquesta marxa. M'agradaria que n'hi hagués més i a les zones que facin falta. Els polítics tenim força per fer les coses quan tenim els ciutadans darrere. Per això és important tenir plataformes i més si, com aquesta, estàn adreçades a l'interès general.

Dia Mundial del Medi Ambient

Ajuntament

El departament de Medi Ambient de l'Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar ha organitzat, amb motiu del Dia Mundial del Medi Ambient, una diada plena d'activitats, dirigides a les escoles i també a la ciutadania en general.

A l'Auditori sa Màniga, de Cala Millor, un centenar d'alumnes de les escoles del municipi han participat en el taller, dirigit per monitors especialitzats, anomenat "Cursa ambiental", a més de fer una visita guiada a l'exposició "El bosc", que es va inaugurar el 17 de maig i que es pot visitar fins el 21 de juny.

Els boscos són els ecosistemes terrestres amb major biodiversitat del món. Són una reserva de biodiversitat terrestre: conserven el patrimoni genètic

de milers de milions d'anys d'evolució.

Com funciona un arbre? Com es fa l'humus? Què és la fusta? Des dels humils cucs de terra, imprescindibles en la fabricació d'humus, fins als arbres, protagonistes indiscutibles, l'exposició fa un recorregut per l'ecosistema anomenat bosc.

Donar a conèixer la importància de conservar els ecosistemes terrestres i sensibilitzar els visitants són alguns dels objectius d'aquesta iniciativa mediamiental.

Les activitats

han continuat l'horabaixa amb una visita guiada a l'exposició, oberta al públic, i una projecció del documental "Vies de futur" de Miquel Piris i Agustí Torres.

Discurs de Pere Sampol en el Senat

Pere Sampol

Discurs de posicionament de Pere Sampol en la moció aprovada que fou presentada per l'Entesa Catalana de Progrés en la que el Senat promourà la reforma del reglament per reconèixer en Ple i comissions l'ús oral i escrit de qualsevol de les llengües oficials de l'Estat.

"¿Qué razones existen para que una lengua, unas lenguas milenarias, propias de distintos territorios de un Estado, estén prohibidas en las Cortes Generales del Estado?"

¿Qué causas han provocado que una gran mayoría de ciudadanos monolingües del Estado sientan animadversión hacia el resto de lenguas del Estado?"

¿Por qué razón unos ciudadanos y determinadas opciones políticas sostienen que una lengua ha de tener preeminencia sobre otras lenguas?"

Señorías, la respuesta a estos interrogantes no la encontramos en la naturaleza, ni en la evolución espontánea de las lenguas, ni en opciones que individuos y pueblos hayan ejercido libremente. La respuesta está en actos, políticos y militares, que han perseguido el sometimiento y la uniformización. La respuesta está en siglos de propaganda oficial, de divulgación de una idea de España que niega la pluralidad, la diversidad cultural y el derecho de los distintos pueblos a expresarse en su idioma.

Y esto ha calado en la sociedad. Los ciudadanos de los territorios monolingües del Estado no ven en la diversidad una riqueza, sino una amenaza. No entienden que, como ellos, otros ciudadanos sientan amor por su lengua y se expresen normalmente en ella en todos los ámbitos de la vida.

Hace unos meses dos señoras mallorquinas mayores, en un viaje organizado por el Insero en tierras castellanas entraron en un comercio. En castellano, naturalmente, solicitaron un artículo y, mientras el comerciante lo buscaba, continuaron la conversación que mantenían en mallorquín, en catalán de Mallorca. Cual fue su sorpresa cuando el comerciante, de vuelta con el producto, les espetó: "Ustedes tienen muy

mala educación". Ni que decir tiene que el comerciante perdió una venta.

Señorías, les invito a imaginar la misma situación con otras protagonistas. Si las señoras hubieran sido inglesas, o francesas y hubieran continuado su conversación en su idioma, ¿creen que el comerciante les hubiera llamado maleducadas? Ni por un momento. Es más, en caso de dificultad se habría hecho entender en el idioma de las clientes.

Entonces, ¿que proceso mental se ha desarrollado para que un ciudadano del Estado se sienta insultado cuando dos personas hablan en su lengua materna? ¿Qué sentimientos se han sembrado cuando un taxista en Madrid obliga a bajar a un cliente, y consiente en perder el importe de una carrera, porque éste habla por teléfono en catalán con su mujer? ¿Haría lo mismo si el cliente hablara por teléfono en maltés?"

Les contaba el otro día como el 85% de ciudadanos de Madrid y entorno prefieren el etiquetaje de los productos en portugués y griego a catalán, gallego y euskera, además del castellano. ¿Como hemos llegado a esta situación? ¿Cuántos de ustedes la aprueban?"

Les invito a un ejercicio de imaginación. Acabamos de celebrar el 2 de Mayo de 1808. Supongamos que el alzamiento hubiera fracasado y hoy la península fuera francesa, que todos fuéramos franceses, que el castellano estuviera prohibido en las Cortes de París, que muchos ciudadanos se ofendieran si dos de ustedes hablaran castellano en su presencia... A que se rebelarían ante esta situación y lucharían por el reconocimiento de sus derechos lingüísticos. ¿No han luchado por el mantenimiento de una simple "ñ" en el teclado de los ordenadores?"

Pues bien, nuestros derechos lingüísticos, de los catalanes, valencianos y baleares, fueron abolidos por Felipe V sólo 93 años antes del 2 de Mayo de 1808, y ello no fue después de unas elecciones democráticas, sino después de una victoria militar.

Señorías, con esta disertación sólo pretendo llegar a una conclusión: no

existen lenguas de primera, ni lenguas de segunda. Los privilegios lingüísticos de unos ciudadanos sobre otros, no son fruto de la evolución natural de las lenguas, sino fruto de una imposición política desde una posición de fuerza antidemocrática.

Querría hacerles una segunda reflexión: ¿qué criterios hacen que un idioma goce de plena oficialidad ante las instituciones? Instituciones estatales, instituciones europeas, ... ¿El número de ciudadanos que lo usan? ¿La antigüedad del idioma? ¿Qué criterio ha servido para que el maltés, que a duras penas lo conocen 400.000 personas, sea oficial en la Unión europea, y el catalán, el idioma escrito más antiguo de Europa con más de nueve millones de personas que lo conocen, no sea oficial en el Parlamento europeo ni en las Cortes españolas?"

Sólo hay una respuesta: el idioma maltés tiene un Estado que lo protege, mientras que el catalán no tiene ningún Estado que lo ampare. Comprenderan que el mensaje que recibimos es demolidor: o ustedes tienen un Estado propio que defienda sus derechos lingüísticos o estos derechos nunca serán reconocidos. O bien queda una tercera posibilidad, la opción más lógica y racional: que el Estado español también sea nuestro Estado, que ampara los derechos de todos los ciudadanos, también los lingüísticos. Y cuando decimos Estado, en mayúscula, es Parlamento, es Gobierno, es partidos políticos, es una sociedad que en vez de perseguir la dominación y la colonización cultural, promueve el reconocimiento y el respeto mutuos, la comprensión, el orgullo y la defensa de la diversidad.

Señorías, este es el ancestral problema de España. La confrontación lingüística se ha promovido desde las instancias políticas y corresponde a las instancias políticas la adopción de medidas que promuevan la igualdad y empiecen a hacer pedagogía de la aceptación mutua. La oficialidad de todas las lenguas en el Senado sería un potente mensaje de gran calado simbólico que empezaría a derribar muros de incompreensión. Suya, nuestra es la responsabilidad."

Declaració Universal dels Drets Lingüístics

Rebut per correu-e

La Declaració Universal dels Drets Lingüístics (www.linguistic-rights.declaration), auspiciada per la UNESCO, al punt 1 del seu article 1, diu:

"Aquesta Declaració entén com a comunitat lingüística tota societat humana que, assentada històricament en un espai territorial determinat, reconegut o no, s'autoidentifica com a poble i ha desenvolupat una llengua comuna com a mitjà de comunicació natural i de cohesió social. Amb la denominació de llengua pròpia d'un territori es fa referència a l'idioma de la comunitat històricament establerta en aquest espai."

Al punt 2 del mateix article diu: "... i adopta com a plenitud dels drets lingüístics el cas d'una comunitat lingüística històrica en el seu espai territorial ... a partir d'aquest referent es poden establir com una gradació o continuum els drets que corresponen als grups lingüístics al·ludits al punt 5 d'aquest mateix article i els de les persones fora del territori de la seva comunitat."

Al punt 5 del mateix article diu: "... entén com a grup lingüístic tota col·lectivitat humana que comparteix una mateixa llengua i que es troba assentada en l'espai territorial d'una altra comunitat lingüística, però sense una historicitat equivalent, ..."

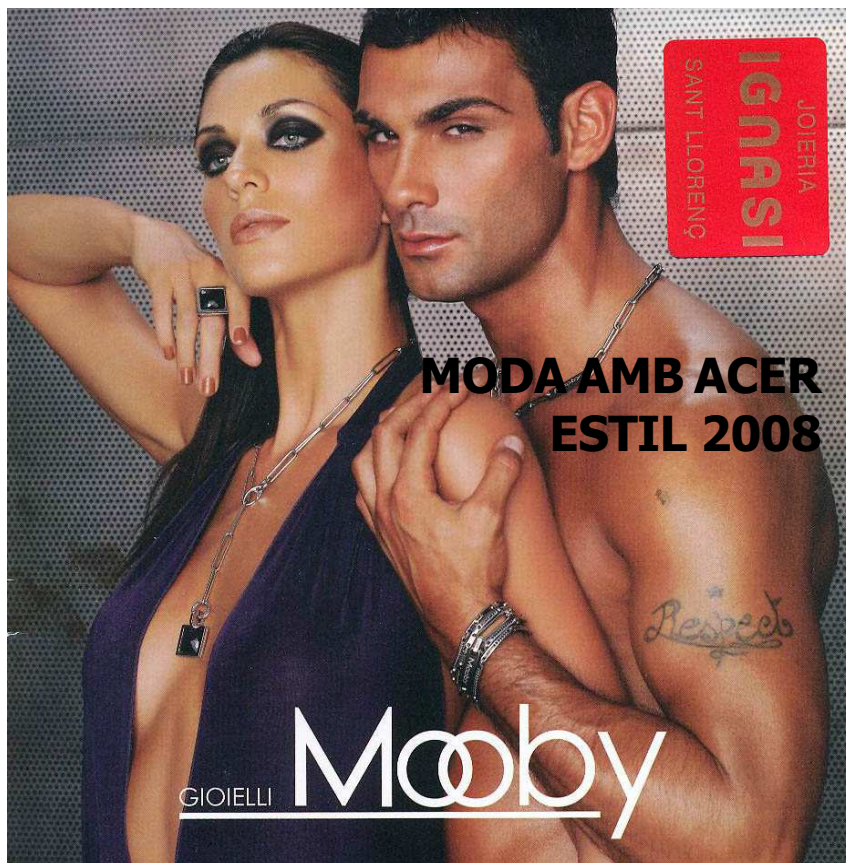
Al punt 3 de l'article 3 diu: "Els drets de les persones i els grups lingüístics ... no poden representar cap obstacle a la interrelació i la integració d'aquests amb la comunitat lingüística receptora, ni cap limitació dels drets d'aquesta comunitat o dels seus membres a la plenitud de l'ús públic de la llengua pròpia en el conjunt del seu espai territorial."

És evident, per tant, que la legislació espanyola actual incompleix de manera manifesta a-

questa Declaració Universal dels Drets Lingüístics en discriminar negativament la nostra llengua, i les llengües de l'estat altres que el castellà, ja des de l'article 3 de la Constitució, on s'anomena la llengua castellana pel seu nom i s'imposa el seu coneixement a tot el territori de l'estat i, en canvi, de les altres llengües de l'estat no se'n diu el nom, es diu, només, que "podran" esser oficials a les respectives comunitats autònomes i, segons la interpretació que n'ha fet el Tribunal Constitucional, no podrà exigir-se el seu coneixement de forma general a tota la població de la comunitat respectiva, com es fa amb el castellà a nivell de tot l'estat, ans només als segments de població sobre els quals vagi reglamentant. El català, que com a llengua pròpia de les Illes Balears hi hauria de ser positivament discriminat, queda discriminat negativament enfront del castellà, no només a nivell de tot l'estat ans, fins i tot, dins el nostre propi territori. Per si això fos poc, tot i que en algun sector s'ha aconseguit una certa

igualació de drets, hi ha en vigor, entre lleis i reglaments, unes cent cinquanta disposicions legals que discriminen en contra del català (www.contrastant.net/llengua/obligatori.htm).

La historicitat de la comunitat lingüística catalano-parlant a les illes Balears arranxa de l'any 1229, poc hi manca idò per arribar als 800 anys. Fins a mitjans dels anys cinquanta, els castellanoparlants a les illes Balears eren tan escassos i tan de passada que, fins a l'esmentada data, no poden esser considerats com a grup lingüístic, la seva historicitat a les Balears no passa dels 50 anys. L'antiguitat del grup lingüístic germanòfon deu rondar els 25 o 30 anys (també l'anglòfon, si és que es pot considerar que els anglòfons residents al nostre país, per la mentalitat amb la qual hi habiten, constitueixen, pròpiament, un grup lingüístic i no es limiten a ser una sèrie d'individus o famílies). Els parlants de l'àrab, del berber, del senegalès, etc., no fa ni 10 anys que poden esser considerats com a grups lingüístics establerts entre nosaltres. És més que evident, per tant, que l'única comunitat lingüística establerta a les Balears és la comunitat catalanoparlant i que la resta són grups lingüístics, que tenen indubtablement els seus drets, però que haurien d'estar subordinats als drets dels parlants de la única llengua pròpia d'aquest país. Queda, per tant, clar, també, que la llengua d'integració de tots els nouvinguts hauria de ser la llengua catalana, que és la llengua que tots haurien d'aprendre, independentment de que continuïn usant, entre ells, la seua, si és que així ho desitgen.

El Punt d'Informació Ambiental

Conselleria

El Punt d'Informació Ambiental compleix 5 anys de servei a la Conselleria de Medi Ambient, amb més de 35.000 consultes gestionades

El Punt d'Informació Ambiental, PIA a partir d'ara, inicià el seu servei al juny de l'any 2003, i durant aquests cinc anys de funcionament ha assolit un progressiu grau de consolidació, avalat per les més de 35.000 consultes gestionades fins a l'actualitat.

Amb seu a la Conselleria de Medi Ambient del Govern de les Illes Balears, el PIA té com a principal objectiu ser el servei d'informació de tots aquells aspectes que fan referència a la realitat medi ambiental de les Illes Balears, donant així compliment a la normativa europea i estatal en matèria d'accés a la informació (Llei 27/2006, de 18 de juliol, per la que es regulen els drets d'accés a la informació, de participació pública i d'accés a la justícia en matèria de medi ambient -incorpora les Directives 2003/4/CE i 2003/35/CE-).

El passat mes de març del 2007, es presentà el nou Punt d'Informació Ambiental Internacional, a partir del qual la Conselleria de Medi Ambient del Govern de les Illes Balears posa a disposició del públic un nou servei destinat a difondre els valors naturals del nostre arxipèlag des de la seva condició de destí turístic de primer ordre i la gestió d'aquests recursos que en fa la Conselleria de Medi Ambient. Amb l'entrada en funcionament del nou servei, el Govern balear dóna resposta a una reiterada aspiració tant del sector turístic com de les autoritats locals, en el sentit d'apropar la realitat ambiental de les Illes Balears des de criteris d'eficàcia informativa i màxima facilitat d'accés a tots els ciutadans interessats, dintre i fora del nostre país, en conèixer el nostre arxipèlag i el seu ric i variat patrimoni natural.

Així, des de fa més d'un any el PIA ofereix l'apropament del ciutadà i del turista de les Illes Balears a l'administració autonòmica competent en matèria de medi ambient, promovent el coneixement per part dels usuaris de

l'estructura, funcions i iniciatives desenvolupades per la Conselleria de Medi Ambient, així mateix es consolida com a servei d'assessorament quant a la correcta gestió ambiental a través de la divulgació d'informació sobre els recursos tècnics i humans disponibles per a tal finalitat.

Tot i que el servei de consultes -facilitació d'informació i assessorament ambiental- és el principal del PIA; tot ell es nodreix d'un complet servei complementari d'informació com ara l'hemeroteca ambiental (resum diari de les principals notícies medi ambientals publicades al mitjans de comunicació illencs); agenda ambiental (publicació dels esdeveniments de caràcter ambiental que es duen a terme a les Illes); normativa ambiental (recull de tota aquella normativa autonòmica i estatal publicada en els Butlletins oficials); tràmits administratius (recull de la tramitació més rellevant que es duu a terme a través de la Conselleria de Medi Ambient); Butlletí Ambiental electrònic (edició i publicació mensual de les notícies generades per la Conselleria de Medi Ambient); entre d'altres.

Tota la informació generada per aquests serveis és accessible a través de la plana web del PIA, la qual es presenta en quatre idiomes: català, castellà, anglès i alemany. En aquests idiomes, a més del francès, es poden fer consultes als tècnics del servei.

Per tal d'oferir un millor servei dia a dia, el PIA ha assumit el compromís d'implantar i mantenir actualitzat un Sistema Integrat de Gestió que inclou la gestió de la Qualitat dels seus processos i la Preservació del Medi Ambient. Des de finals de l'any 2006, el PIA està certificat amb les normes ISO 9001:2000; ISO 14001:2004 y EMAS.

Recordeu, podeu accedir al PIA a través de diversos mitjans de comunicació:

Telèfon verd: 900 15 16 17.

E-mail: pia@dgqal.caib.es

Presencialment: Avda. Gabriel Alomar i Villalonga, nº33. CP:07006. Palma (seu de la Conselleria de Medi Ambient).

Plana web: <http://pia.caib.es>

El manifest

Darrerament, un grup d'intel·lectuals encapçalats per Albert Boadella, Fernando Savater i Mario Vargas Llosa, han publicat un manifest en defensa de la llengua castellana. Entre d'altres coses, reclamen el dret de tots els espanyols a ser educats en castellà i que els polítics utilitzin habitualment la llengua de Cervantes en les seves intervencions d'abast estatal i a l'estranger, encara que siguin de comunitats amb una altra llengua materna.

Vet-aquí una iniciativa que cal recolzar sense reserves, perquè han estat massa els anys en què el castellà ha estat marginat de la nostra vida pública, prohibit a l'escola, rebutjat pels polítics i sense mitjans de comunicació que en puguin potenciar el seu ús.

Qui no ha sentit sovint la Guàrdia Civil, els funcionaris dels jutjats, els empleats de McDonald's o del Corte Inglés que t'enfloquen sense miraments: "A mi em parles en català, que jo no tenc perquè saber el foraster!". I qui, passejant per Ciutat, no ha sentit la gent del carrer parlant únicament en català, sense pensar que som una simple província d'Espanya i tenim una llengua comuna que s'hauria de potenciar?

Era ben hora que qualcú reivindicàs l'ús de la nostra llengua -el castellà-, que maldament el parlin 500 milions de persones i que l'estudiïn 46 milions, distribuïts en 90 països^(*), té el perill de desaparèixer per culpa dels punyeteros catalans, que només malavegen estendre la seva llengua per Catalunya, València i les Balears.

I tanta sort que, a la lluita contra el francès, el tamborer del Bruc, en lloc del tambor no es va tocar els collons, com deien a "El florido pensil", que sinó ara tots parlariem francès i encara seria més difícil, si no impossible, la defensa del castellà, que ja se sap que aquests francesos no són gaire partidaris de respectar les altres llengües de la *France*.

Lo dit, benvingut sigui el manifest, que segurament també recolzarà en Delgado, el de Calvià. On hem de firmar?

Josep Cortès

^(*) Wikipedia

FI DE CURS 07-08

Dia 20 de juny s'acabava l'escola fins al setembre i ens havíem d'acomiar. Nosaltres, els alumnes de 6è, ja per sempre.

Al matí vam replegar les nostres feines i vàrem netejar les aules, i després vam fer un gran joc que ens havien preparat en Fernando i en Miquel d'educació física. Vam fer grups de grans amb petits i junts anàvem passant per diferents proves. Ens ho vàrem passar d'allò més bé!

En acabar ja era l'hora de beure, i després ens van regalar un polo per refrescar-nos.

Més tard, cada cicle es dedica a activitats diferents, com jocs d'aigua. Els més grans de l'escola (5è i 6è), com cada any, ens dedicarem a decorar el poliesportiu per al festival de l'horabaixa i a col·locar les taules i cadires per al sopar del vespre.

El capvespre també hi tornàrem per deixar-ho tot a punt abans del festival i per fer els darrers assajos.

A les 19 hores començava el festival, molta il·lusió, molts de miralls, molts papàs, mamàs i padrins, i poques cadires...

Alguns vam haver d'estar drets, però gaudirem igual de l'espectacle. Els

més petits foren els primers a ballar i no ho feren gens malament, anaven ben guapos! Varen anar passant tots els cursos i cada vegada ens sorprenien i ens agradaven. Sa veritat és que han fet molta feina per al festival i ens ho van demostrar. Les mamàs també es varen animar a ballar, igual que els mestres.

També comptàrem amb una exhibició de judo amb els alumnes que enguany hi han participat. Us animau?

Els alumnes de 6è ans vam despedir de tots amb un rap que vam inventar noltros. Amb la lletra us deim fins sempre:

Es nins de sisè
ja se'n van d'aquí;
adéu a tots els mestres
i als que queden per aquí.

Aquesta despedida
és per tota la vida,
mestres, directors,
i companys
junts hem viscut
molts d'anys.

Ens han ensenyat
ens han renyat,
d'excursió hem anat,
i el viatge d'estudis
molt guai ha estat.

Els alumnes de sisè

TEATRE ESCOLAR A SA MÀNIGA

Dia 5 de juny vàrem anar a sa Màniga a fer l'assaig general de l'obra de teatre "En Joan Petit" (Patufet). L'assaig va anar bastant bé, menys alguns companys que encara s'ho havien d'aprendre un poc més.

Dia 6 de juny vàrem anar a sa Màniga a les 9 del matí per anar a fer al darrer assaig abans de l'obra. A les 12 ja començava a venir la gent i tots estàvem molt nerviosos. Quan va començar l'obra va sortir a presentar-nos en Toni, es varen obrir els telons i l'obra va començar. Nosaltres ens pensàvem que sortiria més malament i al final va sortir molt bé o això ens diuen i nosaltres així ens ho pensam

Hem de destacar l'actuació des Rietó del Bosc representat per en Lluís, que va fer riure a molta gent. L'important és que ens vàrem divertir moltíssim. Donam gràcies a la mestra de Música, na Luz, i a na Sílvia i en Bernat perquè ens varen ajudar molt, i no ens podem oblidar d'en Fernando.

Lydia i Maria del Mar

EXCURSIÓ A CABRERA

Dimarts dia 17 de juny, vàrem anar a Cabrera, amb un vaixell petit des

de la Colònia de Sant Jordi. Molta gent es va marejar perquè hi havia molta mar de fons. Però quan vam arribar ja va estar, ens vam reforçar berenant i bevent aigua.

En acabar, una monitora ens va explicar moltes coses sobre Cabrera.

Vam començar a explorar Cabrera des del port fins al castell. Vam veure moltes sargantanes, grosses i petites, vàrem escoltar explicacions sobre el curiós creixement de les plantes i vàrem veure unes carpes enormes.

Vam fer un gran camí, i calorós, per arribar al castell. Vam pujar unes escales molt estretes i en espiral, anomenades escales de cargol, fins a dalt de la torre. Allà hi havia una vista impressionant. Ens van explicar la història del castell, que havia passat per molts segles i que s'havia reformat poc.

Quan vàrem sortir del castell, vam anar cap a la platja i ens vam banyar a la mar. Vàrem veure moltes meduses, i uns peixos gegants. Hi va

haver alguna picada de medusa. Més tard i afamats vam anar a dinar. Tothom va prendre alguna cosa per no marejar-se i vam tornar.

Jeroni i Joan Miquel

...i, cada dia, un gra més

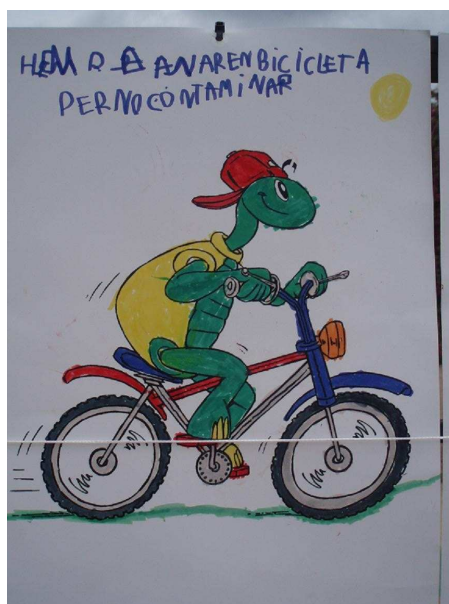

FULL INFORMATIU NÚM. 16 juny 08

Amics i amigues,

Aquest escrit, que és el darrer del curs, és per explicar-vos quatre cosetes i per despedir-nos.

* El passat dia 5, Dia Mundial del Medi Ambient, vàrem anar a l'auditori Sa Màniga per celebrar-ho. Allà vàrem jugar a un joc molt divertit: Era un joc de l' "oca" gegant amb proves i preguntes sobre la mobilitat sostenible, l'energia, l'aigua, la flora, la fauna, els espais naturals... També visitàrem una exposició, El Bosc, que va ser molt interessant.

Els més petits també ho celebraren. Pintaren missatges sobre el tema i feren una pancarta. Després ho penjaren tot a la plaça de l' Ajuntament. * Aquest és el recompte final de l'oli: 321, 25 litres. També hem comptat 2.313 llaunes. I hem recollit moltíssimes piles i moltíssima roba.

Gràcies, una vegada més, per separar!

* Xerrant de l'oli...

Ara, que l'escola estarà tancada per vacances, no deixeu de guardar l'oli utilitzat. Podeu buidar els recipients al parc verd. Al setembre tornarem a començar la recollida a l'escola, amb un sistema d'identificació més efectiu.

* Durant l'estiu, amb la calor, les festes, el "trepó", la platja..., no oblideu els nostres consells ambientals.

Bon estiu!

**Alumnat de 5è nivell
CP Mestre Guillem Galmés**

